ROZSUDEK SOUDU (druhého senátu)

12. září 2007 *

Ve věci T-60/05,

Union française de l'express (UFEX), se sídlem v Roissy-en-France (Francie),

DHL Express (Francie) SAS, dříve DHL International SA, se sídlem v Roissy-en-France,

Federal express international (Francie) SNC, se sídlem v Gennevilliers (Francie),

CRIE SA, se sídlem v Asnières (Francie),

zastoupené É. Morganem de Rivery a J. Derennem, advokáty,

žalobkyně,

* Jednací jazyk: francouzština.

proti

Komisi Evropských společenství, původně zastoupené A. Bouquetem a O. Beynet, poté A. Bouquetem a V. Di Buccim, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Chronopost SA, se sídlem v Issy-les-Moulineaux (Francie), zastoupenou D. Berlinem, advokátem,

a

La Poste, se sídlem v Paříži (Francie), zastoupenou H. Lehmanem, advokátem,

vedlejšími účastnicemi řízení,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise SG-Greffe (2004) D/205294 ze dne 19. listopadu 2004, kterým se zamítá stížnost podaná žalobkyněmi proti francouzské poště a francouzské vládě týkající se francouzského trhu mezinárodní rychlé poštovní služby,

SOUD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (druhý senát),

ve složení J. Pirrung, předseda, N. J. Forwood a I. Pelikánová, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: K. Pocheć, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 26. dubna 2007,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1. *Účastníci sporu*

1 Žalobkyním je určeno rozhodnutí Komise ze dne 19. listopadu 2004, kterým se zamítá jejich stížnost týkající se francouzského trhu mezinárodní rychlé poštovní služby.

2 Union française de l'express (dále jen „UFEX"), nazvaná až do roku 1997 Syndicat français de l'express international (dále jen „SFEI"), je profesní odborovou organizací francouzského práva, v níž jsou sdruženy téměř všechny společnosti poskytující expresní poštovní služby, včetně ostatních tří žalobkyň.

3 Francouzská pošta (dále jen „La Poste") svěřila od konce roku 1985 a od začátku roku 1986 správu svojí expresní poštovní služby, provozované do té doby pod názvem Postadex, společnosti Société française de messagerie internationale (dále jen „SFMI"). Základní kapitál uvedené společnosti byl rozdělen mezi Sofipost (66 %), finanční společnost 100 % vlastněnou La Poste, a TAT Express (34 %), dceřinou společnost letecké společnosti Transport aérien transrégional.

4 V roce 1992 se změnila struktura činnosti expresní poštovní služby provozované SFMI. Sofipost a Transport aérien transrégional vytvořily novou společnost, Chronopost SA, přičemž vlastnily akcie odpovídající stále 66 %, respektive 34 % základního kapitálu této společnosti. Chronopost převzala vnitrostátní činnost SFMI, jež si ponechala mezinárodní část činnosti. Chronopost na základě mandátu řídila činnost mezinárodní expresní služby na účet svého mandanta. Od roku 1997 Sofipost (od roku 2001 Geopost) kontroluje 100 % Chronopost.

5 SFMI převedla svoji činnost mezinárodní expresní poštovní služby na společnost Global Delivery Express Worldwide France, francouzskou dceřinou společnost Global Delivery Express Worldwide (dále jen „GDEW"). GDEW je společný podnik seskupující australskou společnost TNT, La Poste a německou, kanadskou, nizozemskou a švédskou poštu. Toto spojení podniků povolila Komise rozhodnutím ze dne 2. prosince 1991, kterým bylo spojení podniků prohlášeno za slučitelné se společným trhem (IV/M.102 – TNT/Canada Post, DBP Postdienst, La Poste, PTT Post a Sweden Post) (Úř. věst. C 322, s. 19, dále jen rozhodnutí „GD NET"), na základě nařízení Rady (EHS) č. 4064/89 ze dne 21. prosince 1989 o kontrole spojování podniků (Úř. věst. L 257, s. 13; Zvl. vyd. 08/01, s. 31). GDEW se dne 28. července 1994 prostřednictvím fúze sloučila se SFMI, která k uvedenému datu přestala právně existovat. V roce 1996 La Poste vystoupila z GDEW.

6 V tomto rozsudku je název SFMI-Chronopost používán pro označení dceřiné společnosti La Poste, činné v odvětví mezinárodní expresní poštovní služby.

2. *Stížnost ze dne 21. prosince 1990*

7 Ve své stížnosti ze dne 21. prosince 1990 SFEI tvrdila, že Francouzský stát protiprávně poskytuje podporu SFMI-Chronopost v odvětví mezinárodní expresní poštovní služby. Na neformálním setkání zástupců SFEI a Komise, které se uskutečnilo dne 18. března 1991, byla vznesena otázka možného porušení článku 82 ES ze strany La Poste, jako podniku, článku 86 ES ze strany Francouzského státu a čl. 3 písm. g) ES, jakož i článků 10 ES a 82 ES ze strany Francouzského státu.

8 SFEI ve vztahu k článku 82 ES prozradila podrobnosti o logistické a obchodní podpoře, kterou La Poste poskytovala svojí dceřiné společnosti. Ze strany La Poste spočívalo zneužití údajně v tom, že za účelem rozšíření dominantního postavení, které měla na trhu základní poštovní služby, na spojený trh mezinárodní rychlé poštovní služby poskytovala svojí dceřiné společnosti vlastní infrastrukturu za neobvykle výhodných podmínek. Uvedené zneužití se údajně projevilo křížovými dotacemi ve prospěch SFMI-Chronopost.

9 Ohledně článku 86 ES na jedné straně a čl. 3 písm. g) ES, jakož i článků 10 ES a 82 ES na druhé straně SFEI tvrdila, že protiprávní jednání La Poste spočívající v podpoře své dceřiné společnosti vycházelo z řady pokynů a směrnic pocházejících od Francouzského státu.

3. *Dopis Komise ze dne 10. března 1992*

10 Dopisem ze dne 10. března 1992 Komise oznámila SFEI, že nebude pokračovat v šetření podle článku 82 ES. SFEI, jakož i tři její členové, tedy DHL International [nyní DHL Express (France) SAS, dále jen „DHL"], Service Crie (dále jen „CRIE") a May Courier, podali žalobu na neplatnost proti rozhodnutí Komise obsaženému v uvedeném dopise. Usnesením ze dne 30. listopadu 1992 SFEI a další v. Komise (T-36/92, Recueil, s. II-2479) Soud žalobu odmítl jako nepřípustnou.

11 Rozsudkem ze dne 16. června 1994, SFEI a další v. Komise (C-39/93 P, Recueil, s. I-2681), Soudní dvůr zrušil uvedené usnesení a vrátil věc Soudu. Dopisem ze dne 4. srpna 1994 vzala Komise zpět sporné rozhodnutí a informovala stěžovatelky, že přezkum jejich stížnosti pokračuje.

4. *Rozhodnutí, kterým se zamítá stížnost ze dne 30. prosince 1994*

12 Rozhodnutím ze dne 30. prosince 1994 Komise zamítla stížnost týkající se aspektů ohledně článku 82 ES pro nedostatek zájmu Společenství, jelikož nebylo dostatečně prokázáno přetrvávání účinků údajného protiprávního jednání. SFEI, DHL, CRIE a May Courier podaly žalobu na neplatnost, kterou Soud zamítl rozsudkem ze dne 15. ledna 1997, SFEI a další v. Komise (T-77/95, Recueil, s. II-1).

13 Soudní dvůr na základě kasačního opravného prostředku zrušil uvedený rozsudek a vrátil věc Soudu (rozsudek ze dne 4. března 1999, UFEX a další v. Komise, C-119/97 P, Recueil, s. I-1341).

14 Po vrácení věci Soudním dvorem Soud zrušil rozhodnutí, kterým se zamítá stížnost (rozsudek Soudu ze dne 25. května 2000, UFEX a další v. Komise, T-77/95, Recueil, s. II-2167). Komise v návaznosti na tento rozsudek znovu zahájila přezkum stížnosti.

5. *Vnitrostátní řízení*

15 Souběžně se stížností, kterou podaly Komisi, žalobkyně v roce 1990 a v roce 1996 předložily francouzskému Conseil de la concurrence stížnosti proti La Poste, Sofipost, SFMI-Chronopost a Transport aérien transrégional, v nichž oznámily zneužití dominantního postavení, jímž byla porušena ustanovení francouzského práva hospodářské soutěže, mezi roky 1986 a 1996. Francouzský Conseil de la concurrence vyšetřování věci přerušil až do výsledků vyšetřování Komise prováděného na základě stížnosti. V roce 2005 žalobkyně vzaly své stížnosti zpět.

16 V roce 1993 SFEI a někteří její členové podali u obchodního soudu v Paříži žalobu na náhradu škody, zejména proti La Poste, Sofipost, SFMI-Chronopost a GDEW France, na základě deliktní odpovědnosti (nekalá hospodářská soutěž) vyplývající z porušení článku 82 ES a přijetí podpory poskytnuté v rozporu s čl. 88 odst. 3 ES. V roce 1999 obchodní soud žalobu zamítl v rozsahu, v jakém se týkala státní podpory. Ohledně skutečností spojených se zneužitím dominantního postavení se v roce 2000 rozhodl přerušit řízení až do vydání rozhodnutí Komise.

6. *Napadené rozhodnutí*

17 Rozhodnutím SG-Greffe (2004) D/205294 ze dne 19. listopadu 2004, kterým se zamítá stížnost podaná žalobkyněmi proti La Poste a francouzské vládě týkající se francouzského trhu mezinárodní rychlé poštovní služby (dále jen „napadené rozhodnutí"), Komise znovu zamítla stížnost pro nedostatek zájmu Společenství. Toto rozhodnutí se týká pouze údajů ze soudního spisu týkajících se článků 82 ES, 86 ES, 3 ES a 10 ES.

18 V uvedeném rozhodnutí Komise zaprvé určila, že zpochybněné jednání bylo ukončeno (body 48 až 63 napadeného rozhodnutí), a zadruhé, že údajné ukončené protisoutěžní jednání La Poste nemá přetrvávající účinky (body 64 až 121 napadeného rozhodnutí). Zatřetí Komise ověřila, zda byl dán dostatečný zájem Společenství na pokračování v šetření na základě stížnosti. Komise uvedla, že v situaci, v níž bylo napadené jednání ukončeno v roce 1991 a nemá přetrvávající účinky na trhu, není v rámci své analýzy zájmu Společenství povinna posoudit ani závažnost údajného protiprávního jednání, ani délku jeho trvání. Vysvětlila, že argumenty stěžovatelek nicméně v tomto ohledu ve snaze o řádnou správu analyzuje.

19 Komise určila nedostatek zájmu Společenství, a z uvedeného důvodu stížnost zamítla.

7. *Rozhodnutí o části stížnosti týkající se státních podpor*

20 Ohledně části stížnosti zabývající se státními podporami Komise v rozhodnutí 98/365/ES ze dne 1. října 1997 o podporách údajně poskytnutých Francií SFMI-

Chronopost (Úř. věst. L 164, s. 37, dále jen „rozhodnutí z roku 1997“) určila, že opatření uvedená ve stížnosti nepředstavují státní podpory ve prospěch SFMI-Chronopost.

21 Na základě žaloby na neplatnost podané žalobkyněmi Soud rozsudkem ze dne 14. prosince 2000, UFEX a další v. Komise (T-613/97, Recueil, s. II-4055), částečně zrušil uvedené rozhodnutí.

22 Chronopost, La Poste a Francouzská republika podaly proti uvedenému rozsudku kasační opravný prostředek. Soudní dvůr rozsudkem ze dne 3. července 2003, Chronopost a další v. UFEX a další (C-83/01 P, C-93/01 P a C-94/01 P, Recueil, s. I-6993), zrušil uvedený rozsudek a vrátil věc Soudu.

23 Rozsudkem ze dne 7. června 2006, UFEX a další v. Komise (T-613/97, Sb. rozh. s. II-1531), vydaným po vrácení věci, Soud zrušil rozhodnutí z roku 1997 v rozsahu, v jakém Komise určila, že ani logistická a obchodní podpora poskytovaná ze strany La Poste její dceřiné společnosti, SFMI-Chronopost, ani převod Postadex nepředstavují státní podporu ve prospěch SFMI-Chronopost. Soud rozhodl, že převod služby Postadex na SFMI-Chronopost představuje státní podporu vzhledem k tomu, že SFMI-Chronopost neposkytla La Poste žádné protiplnění (bod 167 rozsudku). Krom toho měl Soud za to, že odůvodnění rozhodnutí z roku 1997, které se omezilo na velmi obecné vysvětlení způsobu posouzení nákladů použitého Komisí a získaného konečného výsledku, neodpovídá v rozsahu, v jakém se týká poskytování logistické a obchodní podpory, požadavkům článku 253 ES (body 98 a 101 rozsudku).

24 Chronopost a La Poste podaly proti uvedenému rozsudku kasační opravné prostředky (spojené věci C-341/06 P a C-342/06 P, řízení probíhá).

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

25 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 2. února 2005 žalobkyně podaly projednávanou žalobu.

26 Svými spisy účastnic řízení, došlými kanceláři Soudu dne 3. června 2005, Chronopost a La Poste požádaly o vstup do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Komise. Těmto žádostem bylo vyhověno usnesením předsedy druhého senátu ze dne 21. července 2005.

27 Usnesením ze dne 21. března 2006 předseda druhého senátu rozhodl o žádostech o důvěrné zacházení ve vztahu k vedlejším účastnicím, pokud jde o určité informace uvedené v písemnostech účastnic řízení a jejich přílohách.

28 Chronopost a La Poste předložily spisy vedlejších účastnic řízení. Žalobkyně ve stanovené lhůtě předložily vyjádření ke spisům vedlejších účastnic.

29 Na základě zprávy soudce zpravodaje se Soud (druhý senát) rozhodl zahájit ústní část řízení a v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 64 jednacího řádu Soudu vyzval účastnice řízení, aby písemně odpověděly na otázky. S výjimkou La Poste vyhověly účastnice řízení této žádosti ve stanovené lhůtě.

30 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na otázky Soudu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 26. dubna 2007. Po jednání vzala dopisem ze dne 19. července 2007

CRIE, která byla v likvidaci, svoji žalobu zpět. Je tedy třeba vyškrtnout CRIE ze seznamu žalobkyň, takže od tohoto okamžiku pojem „žalobkyně“ v tomto rozsudku označuje výhradně UFEX, DHL a Federal express international (France) SNC (dále jen „FedEx“). Naproti tomu pojem „stěžovatelky“ označuje UFEX, DHL, FedEx a CRIE.

31 Žalobkyně navrhují, aby Soud:

— zrušil napadené rozhodnutí;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

32 Komise navrhuje, aby Soud:

— zamítl žalobu;

— uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení.

33 Chronopost navrhuje, aby Soud:

— vyhověl návrhovým žádáním Komise, a zejména aby:

— prohlásil za nepřípustnou část žaloby, která se týká čl. 3 písm. g) ES a článků 10 ES, 82 ES a 86 ES, ve vzájemném spojení, anebo

— zamítl žalobu žalobkyň v plném rozsahu jako neopodstatněnou;

— uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení.

34 La Poste navrhuje, aby Soud:

— prohlásil žalobu za nepřípustnou, jednak z důvodu nepodání formální stížnosti Komisi, a jednak z důvodu porušení základních práv La Poste zaručených článkem 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“);

— podpůrně zamítl žalobu;

— v každém případě uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení.

K přípustnosti

1. *Argumenty účastnic řízení*

35 La Poste uplatňuje dvě námitky nepřípustnosti, přičemž první vychází z nepodání stížnosti UFEX a druhá z porušení jejích základních práv.

36 V rámci první námitky nepřípustnosti La Poste tvrdí, že ze znění stížnosti ze dne 21. prosince 1990 jasně vyplývá, že se jedná o stížnost podanou v otázce státních podpor, a nikoli o stížnost týkající se zneužití dominantního postavení. Není tedy přípustné, aby žalobkyně zpochybnily zamítnutí stížnosti, která neexistuje. Podle La Poste nelze připustit, aby neformální setkání za účelem výměny názorů mohlo představovat stížnost ve smyslu článku 3 nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, prvního nařízení, kterým se provádějí články [81] a [82] Smlouvy (Úř. věst. 13, s. 204; Zvl. vyd. 08/01, s. 3).

37 Druhou námitkou nepřípustnosti La Poste připomíná, že podle článku 6 EÚLP každý má právo na to, aby jeho záležitost byla v přiměřené lhůtě projednána, a že každý, kdo je obviněn z trestného činu, má právo být neprodleně seznámen s povahou a důvodem obvinění proti němu.

38 La Poste byla obviněna ve smyslu článku 6 EÚLP, neboť Komise prováděla vyšetřování ohledně zneužití dominantního postavení, které jí bylo vytýkáno. Má za to, že rozsudek, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Komise o znovuzahájení řízení, představuje porušení jejích základních práv. La Poste neměla možnost vyhledat skutečnosti nezbytné pro svoji obhajobu týkající se 80. a 90. let.

39 Komise zpochybňuje přípustnost žaloby pouze ohledně třetího žalobního důvodu (viz body 188 a následující níže).

40 Žalobkyně mají obecně za to, že námitky nepřípustnosti uplatněné La Poste jsou nepřípustné, neboť vedlejší účastník nemá právo vznášet žalobní důvody nebo námitky, které nevznesl hlavní účastník.

41 Pokud jde o první námitku nepřípustnosti, mají žalobkyně za to, že existenci stížnosti v otázce zneužití dominantního postavení nelze vážně zpochybnit.

42 Ohledně druhé námitky nepřípustnosti žalobkyně tvrdí, že La Poste ve skutečnosti neuplatňuje námitku nepřípustnosti, ale žalobní důvod ve věci samé, přičemž k jeho uplatnění není aktivně legitimována.

2. *Závěry Soudu*

Úvodní poznámky

43 Úvodem je třeba přezkoumat, zda jsou námitky nepřípustnosti vznesené La Poste přípustné.

44 Podle článku 40 posledního pododstavce statutu Soudního dvora, který je na základě svého článku 53 použitelný na řízení před Soudem, se návrhová žádání obsažená v návrhu na vstup do řízení omezí na podporu návrhového žádání jednoho z hlavních účastníků řízení. Krom toho podle č. 116 odst. 3 jednacího řádu vedlejší účastník musí přijmout stav řízení, jaký je tu v době jeho vstupu do něj. Podle ustálené judikatury tedy vedlejší účastník není oprávněn vznést námitku nepřípustnosti, která není uplatněna účastníkem řízení, na podporu jehož návrhových žádání bylo jeho vedlejší účastenství povoleno. Soud tedy nemá povinnost zkoumat důvody uplatňované v tomto ohledu (viz v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora ze dne 24. března 1993, CIRFS a další v. Komise, C-313/90, Recueil, s. I-1125, bod 22, a Soudu ze dne 26. ledna 2005, Piau v. Komise, T-193/02, Sb. rozh. s. II-209, bod 36).

45 Přitom Komise ve svých návrhových žádáních nevznesla námitku nepřípustnosti. La Poste proto ke vznesení uvedené námitky nepřípustnosti není aktivně legitimována.

46 Nicméně podle článku 113 jednacího řádu může Soud kdykoliv bez návrhu zkoumat, zda jsou splněny nepominutelné podmínky řízení, včetně k nim se vztahujících důvodů uplatněných vedlejšími účastníky (rozsudek Soudu ze dne 24. října 1997, EISA v. Komise, T-239/94, Recueil, s. II-1839, bod 26, a Piau v. Komise, bod 44 výše, bod 37).

47 V projednávané věci vyvolávají námitky nepřípustnosti uplatněné La Poste otázku veřejného pořádku v rozsahu, v jakém se týkají přípustnosti žaloby (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 29. dubna 2004, Itálie v. Komise, C-298/00 P, Recueil, s. I-4087, bod 35). V projednávané věci je třeba je přezkoumat bez návrhu.

K první námitce nepřípustnosti, vycházející z neexistence stížnosti UFEX

48 Ohledně první námitky nepřípustnosti je třeba uvést, že z bodu 1 napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise má za to, že jí byla předložena stížnost týkající se údajného porušení zejména článku 82 ES. Za takových okolností je otázka, zda stížnost podaná dne 21. prosince 1990 směřuje od počátku proti údajnému porušení článku 82 ES, nerelevantní (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 16. června 1994, SFEI a další v. Komise, bod 11 výše, bod 23).

49 Argument La Poste, podle kterého SFEI a UFEX měli Komisi podat formální stížnost, nelze přijmout. Stěžovatelky své přání, aby byla přezkoumána stížnost ohledně článku 82 ES, vyjádřily jasně. Například poté, co Komise zaslala dne 28. října 1994

SFEI dopis, kterým ji informovala o svém úmyslu nevyhovět stížnosti týkající se aspektů ohledně článku 82 ES, SFEI dopisem ze dne 28. listopadu 1994 předložila Komisi svá vyjádření, v nichž trvala na svém, pokud jde o zneužití dominantního postavení (body 2 a 3 rozhodnutí o zamítnutí ze dne 30. prosince 1994, uvedeného v bodě 8 rozsudku ze dne 25. května 2000, UFEX a další v. Komise, bod 14 výše). Z toho vyplývá, že Komisi byla platně předložena stížnost na základě článku 82 ES.

Ke druhé námitce nepřípustnosti, vycházející z porušení základních práv La Poste

50 Úvodem je třeba konstatovat, že tento důvod, jak jej předkládá La Poste, nepředstavuje ve skutečnosti námitku nepřípustnosti, jak právem tvrdí žalobkyně. Zájem třetích osob na nezrušení aktu z důvodu, že zrušení by pro ně znamenalo nepříjemnosti či ztrátu výhody, ba i zásah do jejich práv, totiž nepatří mezi podmínky přípustnosti žaloby na neplatnost uvedené v článku 230 ES, jakož i ve statutu Soudního dvora, jak je vykládá judikatura. Ačkoli lze případně takový zájem zohlednit při přezkumu věci samé, například na základě zásady právní jistoty, nelze tento zájem, jako takový, uplatňovat na podporu námitky nepřípustnosti.

51 V každém případě argument La Poste, podle kterého rozsudek, kterým bylo zrušeno napadené rozhodnutí, je sám o sobě porušením jejích základních práv, nelze přijmout. Jak totiž vyplývá z bodu 57 níže, údajné porušení by nemělo původ v samotném zrušujícím rozsudku, ale v budoucím a hypotetickém jednání Komise při znovuzahájení přezkumu stížnosti. Taková úvaha, ostatně čistě spekulativní, nebrání Soudu vykonat úkol, který mu přísluší na základě článku 220 ES, tedy zajistit dodržování práva a, konkrétněji v projednávané věci, přezkoumat legalitu napadeného rozhodnutí za podmínek stanovených v článku 230 ES.

52 Nicméně je třeba uvést, že La Poste při jednání upřesnila, v odpovědi na otázku Soudu, že uvedená námitka nepřípustnosti odkazuje zčásti na neexistenci právního zájmu žalobkyň na podání žaloby. V tomto ohledu otázka délky řízení představuje skutečně otázku přípustnosti. Pokud by mohla délka řízení bránit Komisi v budoucím přijetí rozhodnutí konstatujícího protiprávní jednání, bylo by třeba přezkoumat zájem žalobkyň na zrušení napadeného rozhodnutí.

53 Podle ustálené judikatury je žaloba na neplatnost podaná fyzickou nebo právnickou osobou přípustná pouze v případě, že žalobce má právní zájem na zrušení napadeného aktu. Předpokladem takového zájmu je, že samotné zrušení tohoto aktu může vyvolat právní následky (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 24. června 1986, AKZO Chemie v. Komise, 53/85, Recueil, s. 1965, bod 21; rozsudky Soudu ze dne 14. září 1995, Antillean Rice Mills a další v. Komise, T-480/93 a T-483/93, Recueil, s. II-2305, bod 59 a uvedená judikatura, a ze dne 20. června 2001, Euroalliages v. Komise, T-188/99, Recueil, s. II-1757, bod 26), nebo, jinak řečeno, že žaloba může ve svém výsledku přinést prospěch straně, která ji podala (rozsudky Soudního dvora ze dne 13. července 2000, Parlament v. Richard, C-174/99 P, Recueil, s. I-6189, bod 33, a ze dne 25. července 2002, Unión de Pequeños Agricultores v. Rada, C-50/00 P, Recueil, s. I-6677, bod 21; rozsudek Soudu ze dne 28. září 2004, MCI v. Komise, T-310/00, Sb. rozh. s. II-3253, bod 44).

54 Vzhledem k tomu, že žalobkyním je určeno rozhodnutí, kterým se zamítá jejich stížnost, lze jim upřít právní zájem na podání žaloby pouze za výjimečných okolností. Upřít žalobkyním právní zájem na podání žaloby je možné výhradně za předpokladu, že lze s jistotou vyloučit, že by Komise mohla přijmout rozhodnutí konstatující protiprávní jednání přičitatelné vedlejším účastníkům.

55 Je tedy třeba přezkoumat, zda je možné v tomto stádiu vyloučit, že by Komise mohla takové rozhodnutí přijmout. Především je třeba zdůraznit, že dodržení přiměřené lhůty při vedení správních řízení v oblasti politiky hospodářské soutěže představuje

obecnou zásadu práva Společenství, jejíž dodržování soud Společenství zajišťuje (rozsudek Soudního dvora ze dne 21. září 2006, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied v. Komise, C-105/04 P, Sb. rozh. s. I-8725, bod 35). V tomto rámci je třeba přezkoumat, zda nadměrná délka celého správního řízení, včetně fáze předcházející oznámení námitek, může ovlivnit budoucí možnosti obhajoby podniků, proti kterým šetření směřuje (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied v. Komise, bod 51).

56 Za účelem prokázání porušení práv na obhajobu, včetně porušení z důvodu nadměrné délky vyšetřovací fáze, přísluší účastníku řízení prokázat, že jeho možnosti vyvrátit Komisí vytýkané skutečnosti jsou skutečně omezené z důvodů vyplývajících ze skutečnosti, že první fáze správního řízení trvala nepřiměřeně dlouho (viz v tomto smyslu rozsudek Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied v. Komise, bod 55 výše, bod 56).

57 V projednávané věci La Poste neprokázala, že by případné rozhodnutí konstatující protiprávní jednání nezbytně porušilo její práva na obhajobu. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že Komisi přísluší, pokud zamýšlí přijmout rozhodnutí konstatující protiprávní jednání, prokázat skutečnosti naplňující znaky toto protiprávní jednání. V současnosti nelze přesně určit, jaké skutečnosti může Komise vytýkat v případném oznámení námitek a o jaké důkazy se může opírat. Přitom nelze hypoteticky stanovit, že La Poste by nebyla schopna se hájit proti případným obviněním. Pokud by mělo řízení pokračovat, nebylo by vyloučeno, že La Poste by mohla v pozdějším stádiu uplatnit nemožnost se užitečně hájit proti konkrétní námitce Komise, nebo proti konkrétnímu důkaznímu prostředku, z důvodu nadměrné délky řízení. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že abstraktní a nepřesná tvrzení, jako je tvrzení La Poste, podle kterého zjevně neměla „možnost vyhledat skutečnosti nezbytné pro svoji obhajobu týkající se 80. a 90. let“, nemohou prokázat, že skutečně došlo k porušení práv na obhajobu, které je třeba zkoumat v závislosti na konkrétních okolnostech každého

projednávaného případu (viz v tomto smyslu rozsudek Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied v. Komise, bod 55 výše, body 56 až 59).

58 Pokud jde o argument La Poste vycházející ze skutečnosti, že se neustále nachází ve fázi vyšetřování, což jí způsobuje významnou újmu, tedy mobilizaci jejích služeb k neproduktivnímu úkolu, neužitečné výdaje a přístup jejích soutěžitelů k mnoha obchodním informacím, stačí konstatovat, že La Poste není s to prokázat porušení svých práv na obhajobu. Uvedené okolnosti tedy nemohou Komisi do budoucna zabránit v přijetí rozhodnutí konstatujícího protiprávní jednání.

59 Ze souhrnu výše uvedeného vyplývá, že žaloba je přípustná.

K věci samé

1. *K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení právních pravidel týkajících se posuzování zájmu Společenství na pokračování v přezkumu stížnosti*

60 Tento žalobní důvod má čtyři části vycházející z nesprávného výkladu rozsudku ze dne 25. května 2000, UFEX a další v. Komise, bod 14 výše, z nesprávného posouzení určitých skutečností nutně ovlivňujících vymezení zájmu Společenství, z nesprávného posouzení úlohy Komise ve vztahu k úloze vnitrostátních soudů při přezkumu existence zájmu Společenství a z porušení zásady dobré víry a zásady loajální spolupráce mezi orgány Společenství.

K první části, vycházející ze zjevně nesprávného výkladu rozsudku Soudu ze dne 25. května 2000, vyvozujícího důsledky z rozsudku Soudního dvora ze dne 4. března 1999, vydaného na základě kasačního opravného prostředku

Argumenty účastnic řízení

61 Žalobkyně mají za to, že rozsudek ze dne 25. května 2000, UFEX a další v. Komise, bod 14 výše, ukládá Komisi analýzu tří kumulativních podmínek v uvedeném pořadí – tedy závažnost údajného protiprávního jednání, délku jeho trvání a případné přetrvávání jeho účinků – s cílem posoudit existenci zájmu Společenství na pokračování řízení v dané věci.

62 Podle žalobkyně spočívá úvaha Komise v plném rozsahu na bodě 22 napadeného rozhodnutí, v němž Komise uvádí, že „[r]ozsudek Soudního dvora jasně ukazuje, že když protisoutěžní účinky přetrvávají – ale pouze v takovém případě (odtud pojem ‚případně') – musí Komise zohlednit závažnost údajného protiprávního jednání". Tím Komise porušila své povinnosti v rámci přezkumu stížnosti.

63 Komise argumenty žalobkyň zpochybňuje. Tvrdí, že v napadeném rozhodnutí nezamýšlela tvrdit, že nemá povinnost zohlednit závažnost a délku trvání protiprávního jednání, jak je uváděly stěžovatelky, ale že neměla povinnost provést úplné šetření za účelem jejich určení a určit je přesně. V projednávané věci Komise řádně zohlednila závažnost a délku trvání údajného protiprávního jednání.

Závěry Soudu

64 Zaprvé je třeba obecně připomenout povinnosti Komise ohledně podané stížnosti.

65 V tomto ohledu z ustálené judikatury vyplývá (viz rozsudek Soudu ze dne 14. února 2001, SEP v. Komise, T-115/99, Recueil, s. II-691, body 31 až 33 a uvedená judikatura), že pokud se Komise rozhodně přidělit různé stupně priority stížnostem, které jí byly předloženy, může nejen určit pořadí, v jakém budou stížnosti přezkoumány, ale rovněž zamítnout stížnost pro nedostatek zájmu Společenství na pokračování přezkumu věci. Diskreční pravomoc, kterou Komise disponuje k tomuto účelu, nicméně není neomezená. Jednak je omezena povinností uvést odůvodnění, pokud odmítne pokračovat v přezkumu stížnosti. A jednak Komise nemůže, za účelem rozhodnutí odložit stížnost oznamující uvedené praktiky pro nedostatek zájmu Společenství, vycházet z pouhé skutečnosti, že praktiky údajně porušující Smlouvu byly ukončeny, aniž by ověřila, že protisoutěžní účinky nepřetrvávají, a případně že závažnost údajných narušení hospodářské soutěže či přetrvání jejich účinků nemůže vyvolat zájem Společenství na přezkoumání uvedené stížnosti.

66 V napadeném rozhodnutí Komise tvrdí, že pokud bylo protiprávní jednání ukončeno před dlouhou dobou a pokud nepřetrvávají účinky, je oprávněna zamítnout stížnost pro nedostatek zájmu Společenství, aniž by zohlednila délku trvání a závažnost protiprávního jednání. To vyplývá z bodu 22 napadeného rozhodnutí (bod 62 výše), jakož i z bodu 123 téhož rozhodnutí, v němž Komise uvádí:

„Komise má za to, že napadené jednání bylo ukončeno v roce 1991 a že nemá přetrvávající účinky na trhu. V takové situaci není Komise [..] v rámci své analýzy zájmu

Společenství povinna posoudit ani závažnost údajného protiprávního jednání, ani délku jeho trvání. Nicméně argumenty stěžovatelek jsou ve snaze o řádnou správu předmětem další analýzy."

67 Ve vztahu k přesnému znění uvedených prohlášení je třeba zamítnout argument Komise, podle kterého nezamýšlela tvrdit, že nemá povinnost zohlednit závažnost a délku trvání protiprávního jednání, jak je uváděly stěžovatelky, ale pouze že neměla povinnost provést úplné šetření za účelem jejich určení a určit je přesně. V napadeném rozhodnutí Komise jasně uvedla, že není povinna zohlednit závažnost a délku trvání protiprávního jednání, pokud určí, že protiprávní jednání je ukončeno a že nemá přetrvávající účinky. Argumenty stěžovatelek týkající se závažnosti a délky trvání protiprávního jednání analyzovala pouze „ve snaze o řádnou správu".

68 Je tedy třeba přezkoumat, zda tento výklad odpovídá povinnostem Komise definovaným zejména v rozsudku ze dne 4. března 1999, UFEX a další v. Komise, bod 13 výše.

69 V uvedeném rozsudku uplatnil Soudní dvůr následující úvahy. Komise je povinna v každém projednávaném případě posoudit závažnost údajného narušení hospodářské soutěže a přetrvávání jeho účinků. Tato povinnost zejména znamená, že zohlední délku trvání a význam oznámeného protiprávního jednání, jakož i jeho dopad na stav hospodářské soutěže ve Společenství (bod 93 uvedeného rozsudku). Komise nemůže, za účelem rozhodnutí odložit stížnost oznamující uvedené praktiky pro nedostatek zájmu Společenství, vycházet z pouhé skutečnosti, že praktiky údajně porušující Smlouvu byly ukončeny, aniž by ověřila, že protisoutěžní účinky nepřetrvávají, a „případně" že závažnost údajných narušení hospodářské soutěže či přetrvání jejich účinků nemůže vyvolat zájem Společenství na přezkoumání uvedené stížnosti (bod 95 téhož rozsudku). Soudní dvůr měl za to, že když Soud, aniž by se ujistil, že bylo ověřeno, že protisoutěžní účinky nepřetrvávají, a že případně nejsou takové povahy, aby byl dán zájem Společenství na přezkoumání uvedené stížnosti,

rozhodl, že šetření na základě stížnosti týkající se ukončeného protiprávního jednání neodpovídá úkolu svěřeného Komisi Smlouvou, ale v zásadě slouží stěžovatelkám k usnadnění prokázání viny za účelem získání náhrady škody před vnitrostátními soudy, vycházel z nesprávného pojetí úkolu Komise v oblasti hospodářské soutěže (bod 96 téhož rozsudku).

70 Argumentace Komise uvedená v bodě 22 napadeného rozhodnutí se zakládá na použití pojmu „případně“ v bodě 95 rozsudku Soudního dvora. Nicméně tento bod musí být vykládán s ohledem na bod 93, jenž uvádí, že Komise musí zohlednit současně délku trvání, závažnost a přetrvávající účinky údajného protiprávního jednání. Bod 95 uvedeného rozsudku musí být vykládán takto: pokud („případně“) přetrvávají protisoutěžní účinky, Komise musí ověřit, zda závažnost údajného protiprávního jednání či přetrvání jeho účinků může vyvolat zájem Společenství na přezkoumání stížnosti. Z bodu 96 rozsudku vyplývá, že pouhé přetrvání protisoutěžních účinků může být dostačující k tomu, aby byl dán zájem Společenství na přezkoumání stížnosti. Pokud naopak protisoutěžní účinky nepřetrvávají, Komise zjevně není povinna posoudit, zda jejich přetrvání vyvolává zájem Společenství na přezkoumání stížnosti. Z toho tudíž nelze vyvodit závěr a *contrario*, že Komise není povinna ověřit, zda závažnost údajného protiprávního jednání vyvolává zájem Společenství na přezkoumání stížnosti. V takovém případě je Komise nadále povinna zohlednit délku trvání a závažnost údajného protiprávního jednání (rozsudek ze dne 4. března 1999, UFEX a další v. Komise, bod 13 výše, bod 93).

71 V rozsudku ze dne 25. května 2000, UFEX a další v. Komise, bod 14 výše, Soud potvrdil, že Komise se nemůže spokojit s ověřením, zda existují přetrvávající účinky, ale musí rovněž zohlednit závažnost a délku trvání údajného protiprávního jednání. Podle bodu 44 uvedeného rozsudku je tak Komise „povinna na základě všech zjištěných skutkových a právních skutečností posoudit závažnost a délku trvání údajného protiprávního jednání, jakož i případné přetrvání jeho účinků“.

72 Nelze přijmout argument Komise uvedený v bodech 24 a 25 napadeného rozhodnutí, podle kterého by jiný výklad, než výklad uvedený v napadeném rozhodnutí, měl za následek požadovat, aby Komise analyzovala meritum každé stížnosti, neboť posouzení délky a závažnosti zneužití by vyžadovalo *a fortiori* vyšetřování a určení existence, či neexistence protiprávního jednání. Je totiž možné, aby Komise v rámci posouzení zájmu Společenství na přezkumu stížnosti zohlednila závažnost a délku trvání údajného protiprávního jednání, jak bylo oznámeno ve stížnosti, aniž by určila existenci a přesné vlastnosti (týkající se závažnosti a délky trvání) protiprávního jednání.

73 Je však třeba zamítnout argument žalobkyň, podle kterého je Komise povinna posoudit závažnost, délku trvání a přetrvání účinků údajného protiprávního jednání v určitém pořadí.

74 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že podle judikatury je posouzení zájmu Společenství vyvolaného stížností závislé na okolnostech každého případu, a že není třeba ani omezit počet kritérií posouzení, na která se Komise může odvolávat, ani jí naopak uložit výhradní použití některých kritérií (rozsudek ze dne 4. března 1999, UFEX a další v. Komise, bod 13 výše, bod 79). Z toho vyplývá, že Komise není povinna přezkoumat určitá zvláštní kritéria v určitém pořadí. Odůvodnění přijatá Soudním dvorem a Soudem ve věci UFEX a další v. Komise se týkají situace, v níž se Komise, za účelem rozhodnutí odložit stížnost oznamující uvedené praktiky pro nedostatek zájmu Společenství, opřela o pouhou skutečnost, že údajné praktiky byly ukončeny. Podle uvedené judikatury, pokud Komise zamýšlí založit své úvahy na skutečnosti, že jednání bylo ukončeno, je povinna při posuzování zájmu Společenství na přezkumu stížnosti ověřit, zda přetrvávají protisoutěžní účinky, a zohlednit závažnost a délku trvání protiprávního jednání. To však není v rozporu s judikaturou, podle které se Komise pro nedostatek zájmu Společenství může rozhodnout odložit stížnost na jiném základě, než je ukončení protiprávního jednání. Z usnesení Soudního dvora ze dne 13. prosince 2000, SGA v. Komise (C-39/00 P, Recueil, s. I-11201, bod 64),

vyplývá, že judikatura uvedená v rozsudku ze dne 4. března 1999, UFEX a další v. Komise, bod 13 výše, je použitelná pouze v případě, kdy se Komise opírá o ukončení praktik, které jsou údajně v rozporu se Smlouvou.

75 Komise může přezkoumat, zaprvé, zda napadené jednání pokračuje, zadruhé, zda přetrvávají protisoutěžní účinky, a zatřetí, zda je dán zájem Společenství na pokračování v přezkumu stížnosti. Nicméně Komise je povinna v rámci přezkumu zájmu Společenství zohlednit závažnost a délku trvání údajného protiprávního jednání. V rozporu s tím, co tvrdí žalobkyně, nelze tento přístup označit za nelogický. Nic nebrání Komisi držet se sledu úvah uvedeného v rozhodnutí, pokud v závěru zohlední závažnost a délku trvání údajného protiprávního jednání.

76 Z výše uvedeného vyplývá, že Komise v napadeném rozhodnutí provedla nesprávný výklad svých povinností, když tvrdila, že není povinna zohlednit závažnost a délku trvání údajného protiprávního jednání.

77 To neznamená nezbytně, že napadené rozhodnutí musí být zrušeno. Podle judikatury vada, kterou je stiženo rozhodnutí Komise, nemůže stačit k odůvodnění zrušení uvedeného rozhodnutí, pokud za konkrétních okolností dané věci nemohla mít uvedená vada rozhodující vliv na výsledek rozhodnutí (viz rozsudek Soudu ze dne 14. května 2002, Graphischer Maschinenbau v. Komise, T-126/99, Recueil, s. II-2427, bod 49 a uvedená judikatura).

78 Z toho vyplývá, že argument žalobkyň vycházející z omylu Komise spočívajícího v tom, že měla za to, že není povinna zohlednit závažnost a délku trvání údajného

protiprávního jednání, je nerelevantní, pokud nemohla mít uvedená vada rozhodující vliv na výsledek rozhodnutí. V projednávané věci Komise přezkoumala argumenty stěžovatelek spojené se závažností a délkou trvání „ve snaze o řádnou správu". Pokud z toho vyplývá, že měla za to, že i při zohlednění charakteristik protiprávního jednání není dán dostatečný zájem Společenství na pokračování přezkumu stížnosti, a pokud se Komise nedopustila omylu v rámci uvedené argumentace, nemohla mít vada způsobená Komisí vliv na výrok rozhodnutí.

79 Je tedy třeba v rámci přezkumu druhé části prvního žalobního důvodu přezkoumat, zda je posouzení, ze strany Komise, závažnosti a délky trvání údajného protiprávního jednání stiženo vadou.

Ke druhé části, vycházející ze zjevně nesprávného posouzení určitých skutečností nutně ovlivňujících vymezení zájmu Společenství

80 Žalobkyně tvrdí, že Komise neprovedla správné posouzení závažnosti údajného protiprávního jednání, jeho délky trvání a přetrvávání jeho protisoutěžních účinků.

Shrnutí napadeného rozhodnutí

81 V rozsahu, v jakém je relevantní pro řešení projednávaného sporu, obsahuje napadené rozhodnutí následující vyjádření. Komise má za to, že údajné protiprávní jednání bylo ukončeno v roce 1991, a odkazuje v tomto ohledu na rozhodnutí GD

NET (viz bod 5 výše). Komise uvádí, že po roce 1991 již neexistovala motivace k udělování křížových dotací. V tomto ohledu uvádí, že na základě smluv GDEW, když SFMI-Chronopost fúzovala s podnikem provozujícím činnost expresní poštovní služby TNT a německou, nizozemskou, švédskou a kanadskou poštou, měla La Poste v GDEW podíl pouze 12,5 %, tvořený ve Francii SFMI-Chronopost. Komise má za to, že z důvodu sjednocení zisků GDEW do společného celku a jejich rozdělení mezi všechny její akcionáře nebyl žádný z poštovních provozovatelů nucen jednostranně poskytovat GDEW křížové dotace (bod 51 napadeného rozhodnutí).

82 Rovněž zdůrazňuje, že La Poste byla od března 1995 povinna plnit závazek, připojený k rozhodnutí GD NET, poskytovat jako subdodavatel služby infrastruktury třetím osobám za obdobných podmínek, za jakých poskytovala rovnocenné služby SFMI-Chronopost (bod 58 napadeného rozhodnutí).

83 Komise uvádí, že v roce 2002 u stěžovatelek ověřila, zda požádaly La Poste o poskytování subdodavatelských služeb stejného druhu, jako poskytovala SFMI-Chronopost, a že z odpovědí vyplynulo, že žádný ze subjektů neprojevil přání tak učinit (bod 61 napadeného rozhodnutí). Zdůrazňuje, že FedEx uzavřela s holdingovou společností Chronopost smlouvy, které vstoupily v účinnost v roce 2002 a které se týkaly určitých služeb infrastruktury (bod 63 napadeného rozhodnutí).

84 Dále Komise uvádí, že údajné ukončené protisoutěžní jednání nemá přetrvávající účinky.

85 V tomto ohledu Komise předložila následující tabulku týkající se vývoje podílů na francouzském trhu mezinárodní rychlé poštovní služby:

				v %
	1986	1990	1996	2001
SFMI/ Chronopost	4	24 až 32	22	25
DHL	42	22 až 28	28	35
FedEx	7 až 16	10 až 17	11	10
UPS	2	3 až 6	9	7
TNT/GDEW	4 až 7	4 až 13	10	11
Jet Services	6	4 až 5		11

86 Komise zdůrazňuje, že ve srovnání s průměrem v rozmezí od 24 do 32 % byl v roce 2001 podíl na trhu SFMI-Chronopost 25 %, tedy o tři procentní body méně než v roce 1990. Skutečnost, že je uvedený rozdíl nízký, ukazuje, jak málo podíl na trhu SFMI-Chronopost závisí na údajném zneužití. Z toho podle Komise vyplývá, že podíl na trhu SFMI-Chronopost podléhá dalším rozhodujícím činitelům (bod 73 napadeného rozhodnutí).

87 Komise dodává, že od roku 1991 došlo jen k málo odchodům z trhu a že z francouzského trhu mezinárodní poštovní služby odešli pouze dva velmi malí dodavatelé: CRIE a Extracom (bod 79 napadeného rozhodnutí). Ohledně společnosti CRIE Komise uvádí, že důvody, které uvedla pro svůj odchod v odpovědi na žádost o informace ze strany Komise, nebyly spojeny ani s nedostatkem přístupu k síti La Poste, ani se zneužitím dominantního postavení ze strany La Poste (bod 80 napadeného rozhodnutí). Zdůrazňuje, že nedisponuje důkazy prokazujícími příčinnou souvislost mezi napadeným jednáním a odchodem jakéhokoli subjektu z dotčeného trhu (bod 85 napadeného rozhodnutí).

88 Komise rovněž uvádí, že francouzští zákazníci jsou při výběru dodavatele expresní poštovní služby mimořádně citliví na cenu, že zákazníci, kteří si přejí změnit dodavatele, nenaráží na žádné překážky a že, mimo jiné, často dodavatele mění (body 86 až 100 napadeného rozhodnutí).

89 Ohledně argumentu stěžovatelek, podle kterého je dostupnost vnitrostátní sítě zásadní pro působení v segmentu *ad hoc* (segment příležitostných zákazníků), Komise odpovídá, že pokud by dostupnost sítě La Poste byla zásadní, hospodářská soutěž by se musela nutně rozvinout na základě obchodních smluv od března 1995 (bod 104 napadeného rozhodnutí). Významný a narůstající podíl DHL na trhu v segmentu *ad hoc* je důkazem, že do roku 1995 výlučný přístup SFMI-Chronopost k všudypřítomné místní poštovní síti La Poste významně trvale nenarušil hospodářskou soutěž v tomto segmentu (bod 105 napadeného rozhodnutí). Komise rovněž uplatňuje vzrůstající význam teleprodeje a prodeje před Internet (body 113 a 114 napadeného rozhodnutí).

90 Dále Komise uvádí, že v oblasti cen neexistují přetrvávající účinky. Zdůrazňuje, že stěžovatelky tvrdily, že SFMI-Chronopost přibližně v roce 1991 přizpůsobila ceny cenám svých soutěžitelů a že v každém případě přibližně v roce 2000 a v roce 2002 se uvedené ceny znovu staly zneužívajícími (bod 116 napadeného rozhodnutí). Ohledně argumentu stěžovatelek, podle kterého uvedené ceny představují přetrvávající účinky křížových dotací, Komise tvrdí, že není prokázáno, že ceny uplatňované SFMI-Chronopost od roku 2000 měly jakékoli spojení s křížovými dotacemi, z nichž měla SFMI-Chronopost údajně prospěch (bod 118 napadeného rozhodnutí). V každém případě se zdá nepravděpodobné, že by podnik politiku zneužívajících nízkých cen uplatňoval po více než deset let (bod 119 napadeného rozhodnutí).

91 V části napadeného rozhodnutí věnované přezkumu otázky, zda je dán dostatečný zájem Společenství na pokračování v přezkumu stížnosti, Komise uvádí, že

skutečnost, že údajné zneužití trvalo pět let, nezakládá zájem Společenství na jeho přezkoumání vzhledem k tomu, že bylo ukončeno před třinácti lety a nemá přetrvávající účinky (bod 124 napadeného rozhodnutí).

92 Ohledně závažnosti údajného zneužití Komise v bodech 125 až 126 napadeného rozhodnutí odmítá argumentaci stěžovatelek, podle které z pokynů o metodě stanovování pokut uložených podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 65 odst. 5 Smlouvy o ESUO (Úř. věst. 1998, C 9, s. 3, dále jen „pokyny“) vyplývá, že údajné zneužití je „velmi závažné“ kvůli skutečnosti, že La Poste byla v monopolním postavení. Tvrdí v tomto ohledu, že pokyny byly vypracovány s cílem poskytnout větší transparentnost, pokud jde o politiku Komise při stanovování pokut, ale že se netýkají možnosti Komise zamítnout stížnost pro nedostatek zájmu Společenství.

93 Komise rovněž uvádí, že při porovnání stupně koncentrace vypočteného podle Herfindahl-Hirschmanova indexu v roce 1986 se stupněm koncentrace z let 2000 a 2001 se dotčený trh nestal významně koncentrovanějším, než byl v roce 1986 (body 131 a 132 napadeného rozhodnutí).

Argumenty účastnic řízení

— Závažnost údajného protiprávního jednání

94 Žalobkyně mají za to, že trh dotčený údajným protiprávním jednáním má zjevný význam pro celé Společenství, a zdůrazňují, že stížnost pochází téměř od všech dotčených hospodářských subjektů. Údajné protiprávní jednání, tedy křížové dotace finan-

cované ze zdrojů poštovního monopolu, bylo mnohonásobně uznáno Komisí jako protiprávní jednání s určitou závažností. V důsledku toho Komise měla v napadeném rozhodnutí dospět k závěru, že údajné protiprávní jednání je velmi závažné povahy.

95 Komise uvádí, že v napadeném rozhodnutí odpověděla na argumenty žalobkyň v tomto ohledu. Tvrdí, že i za předpokladu, že by údajné protiprávní jednání bylo velmi závažné, toto zjištění by nic nezměnilo na jejím posouzení ohledně nedostatku zájmu Společenství na stíhání údajného protiprávního jednání s ohledem zejména na jeho ukončení a neexistenci jeho přetrvávajících účinků.

— Délka trvání údajného protiprávního jednání

96 Žalobkyně tvrdí, že údaje ze soudního spisu mohou Komisi vést pouze k tomu, aby údajné protiprávní jednání kvalifikovala jako dlouhodobé.

97 Poukazují na to, že protiprávní jednání nebylo ukončeno a že SFMI-Chronopost měla nadále prospěch z cen uplatňovaných vůči ní ze strany La Poste, které neodrážely celkové náklady. To jí umožnilo vybírat podle okolností nejúčinnější zbraně proti svým soutěžitelům, jimiž bylo buď uplatňování predátorských cen, nebo srovnání cen s cenami soutěžitelů a vytvoření velmi vysokých zisků. Poskytnutí, ze strany zákonného monopolu, prostřednictvím La Poste, protiprávních dotací na konkurenční činnost představuje samo o sobě zneužití dominantního postavení. Krom toho Komise nevyvodila žádné důsledky z určitých velmi přesných údajů poskytnutých žalobkyněmi, zejména z příkladů predátorských cen či nezvykle nízkých cen uplatňovaných SFMI-Chronopost v roce 1994 a 1999.

98 Komise uvedené argumenty zpochybňuje. Má za to, že nebylo prokázáno, že podfakturace plnění ze strany podniku v dominantním postavení vůči jeho dceřiné společnosti činné na jiném trhu, kde nemá dominantní postavení, představuje, jako taková, zneužití dominantního postavení ve smyslu článku 82 ES. Účinky zneužití musejí být v zásadě na trhu postřehnutelné, což není případ získání vyšších provozních marží a častého rozdělování vyšších dividend.

— Přetrvávání protisoutěžních účinků údajného protiprávního jednání

99 Žalobkyně mají za to, že díky údajnému protiprávnímu jednání mohla SFMI-Chronopost získat vedoucí postavení na dotčeném trhu za méně než čtyři roky. Tvrdí, že Komise se dopustila omylu, když se v napadeném rozhodnutí spokojila s ověřením přetrvání vedlejších účinků údajného protiprávního jednání (vývoj podílů na trhu, odchody z trhu, citlivost poptávky na cenu, neexistence překážek při změně dodavatele, nezbytnost dostupnosti husté místní sítě a neexistence přetrvávajících účinků v oblasti cen), aniž by se zajímala o konečný účinek strukturální povahy uvedeného protiprávního jednání, tedy skutečnost, že SFMI-Chronopost získala vedoucí postavení na trhu a udržela si jej.

100 V replice žalobkyně odkazují na zprávu vypracovanou v srpnu 2003 profesorem Encaoua (dále jen „zpráva Encaoua“), jež prokazuje, zejména, že struktura trhu se stala více koncentrovanou, že došlo k významným odchodům z trhu a že existují náklady spojené se změnou dodavatele.

101 Komise zpochybňuje argumenty předložené žalobkyněmi.

Závěry Soudu

102 Zaprvé je třeba přezkoumat, zda se Komise dopustila omylu při hodnocení délky trvání údajného protiprávního jednání a když dospěla k závěru, že neexistují přetrvávající účinky.

— Délka trvání údajného protiprávního jednání

103 Úvaha Komise, podle které byly namítané křížové dotace ukončeny v roce 1991, se zakládá zejména na nedostatku motivace k poskytování křížových dotací po uvedeném datu. Tato analýza se zakládá na skutečnosti, že La Poste měla v GDEW (tvořené ve Francii SFMI-Chronopost) podíl pouze 12,5 % a že z důvodu sjednocení zisků GDEW do společného celku a jejich rozdělení mezi všechny její akcionáře nebyl žádný z poštovních provozovatelů nucen jednostranně poskytovat GDEW křížové dotace. Je třeba konstatovat, že žalobkyně nezpochybňují ani procentuální podíl účasti La Poste, ani rozdělení zisků, a že tedy netvrdí, že se Komise v rámci uvedené analýzy opřela o věcně nepřesné skutečnosti.

104 Ekonomické odůvodnění pro poskytování křížových dotací GDEW ze strany La Poste totiž přestalo existovat, neboť ostatní akcionáři GDEW měli z takto dosažených zisků podíl ve výši 87,5 %. V rámci přezkumu zájmu Společenství na pokračování přezkumu stížnosti Komise mohla dospět k závěru, aniž by se dopustila zjevně nesprávného posouzení, že údajné křížové dotace byly ukončeny v roce 1991 (nebo přesněji o něco později, při uskutečnění spojení podniků povoleného rozhodnutím GD NET). V tomto ohledu musí být zamítnut argument žalobkyň, podle kterého Komise nikdy neověřila, zda byly dodržovány závazky přijaté na základě rozhodnutí

GD NET. Nedostatek ekonomického odůvodnění existuje nezávisle na otázce, zda La Poste dodržela závazky, které přijala na základě rozhodnutí GD NET. V tomto rámci je rovněž třeba zamítnout jako nerelevantní argument žalobkyň, podle kterého La Poste přinejmenším v roce 2001 nedisponovala analytickým účetnictvím. Nedostatek motivace k poskytování křížových dotací totiž existuje nezávisle na tom, zda existuje analytické účetnictví, či nikoli.

105 V tomto kontextu nelze přijmout argument žalobkyň vycházející se skutečnosti, že Soud v rozsudku ze dne 7. června 2006, UFEX a další v. Komise, bod 23 výše, částečně zrušil rozhodnutí z roku 1997 ohledně části stížnosti týkající se státní podpory z důvodu nedostatku odůvodnění. Uvedené rozhodnutí se totiž zakládá na jiné úvaze, zejména na výpočtu nákladů logistické podpory a na srovnání s náhradou vyplacenou SFMI-Chronopost za roky 1986 až 1995. Komise nebyla povinna provést takový výpočet v rámci přezkumu zájmu Společenství na pokračování v přezkumu stížnosti z důvodu údajného zneužití dominantního postavení.

106 V tomto rámci je třeba zdůraznit, že pokud jde o určení případné neslučitelnosti podpory se společným trhem, má Komise výlučnou pravomoc. Ohledně státních podpor je Komise na konci předběžné fáze přezkumu povinna buď rozhodnout, že dotčené státní opatření nepředstavuje „podporu" ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES, nebo rozhodnout, že dané opatření, ačkoli představuje podporu, je slučitelné se společným trhem, nebo rozhodnout o zahájení řízení podle čl. 88 odst. 2 ES (rozsudek Soudu ze dne 15. září 1998, Gestevisión Telecinco v. Komise, T-95/96, Recueil, s. II-3407, body 54 a 55).

107 Naproti tomu ohledně stížnosti oznamující zneužití dominantního postavení, jež nespadá do výlučné pravomoci Komise, má Komise diskreční pravomoc za účelem určení priorit a není povinna zaujmout stanovisko k existenci či neexistenci protiprávního jednání. Pokud Komise shledala, že od určitého okamžiku již neexistovalo

ekonomické odůvodnění pro pokračování v určitém jednání, může v zásadě mít za to, že údajné protiprávní jednání bylo ukončeno, pokud neexistují skutečnosti dostatečně prokazující opak. V rámci přezkumu zájmu Společenství určeného k tomu, aby Komisi umožnil určit priority, tato není povinna vynaložit prostředky na provedení obdobného výpočtu, jako je výpočet provedený ohledně části stížnosti týkající se státních podpor. Skutečnost, že dotčená stížnost se týká zároveň státních podpor i zneužití dominantního postavení, nebrání Komisi vyšetřit oba aspekty stížnosti odděleně. Skutečnost, že Komise zahájila řízení v oblasti státních podpor a že provedla důkladnější šetření v tomto ohledu, nevylučuje její možnost zamítnout část stížnosti týkající se zneužití dominantního postavení pro nedostatek zájmu Společenství podle kritérií použitelných na tuto část stížnosti.

108 Žalobkyně tvrdí, že Komisi upozornily na velmi vysokou míru vnitřní návratnosti SFMI-Chronopost a na rozdělení nezvykle vysokých dividend, přičemž vycházely ze zprávy vypracované poradenskou společností v květnu 1996, kterou předložily k diskuzi. V tomto ohledu stačí konstatovat, že tabulky míry vnitřní návratnosti se týkají období od roku 1986 do roku 1992 a tabulky dividend vyplacených akcionářům se týkají období od roku 1986 do roku 1991. Údaje týkající se období předcházejícího či bezprostředně následujícího přijetí rozhodnutí GD NET nemohou zpochybnit zjištění, podle kterého La Poste po uskutečnění spojení podniků povoleného uvedeným rozhodnutím neměla nadále motivaci k poskytování křížových dotací.

109 V každém případě je třeba zdůraznit, že Komise se správně opírá o skutečnost, že La Poste byla od března 1995 povinna plnit svůj závazek poskytovat jako subdodavatel služby infrastruktury třetím osobám za obdobných podmínek, za jakých poskytovala rovnocenné služby SFMI-Chronopost. Mohla dospět k závěru, že křížové dotace byly ukončeny nejpozději k uvedenému datu. Neexistuje totiž hospodářské odůvodnění pro to, aby podnik v dominantním postavení prováděl podfakturaci přístupu ke své síti vůči své dceřiné společnosti činné na trhu otevřeném hospodářské soutěži, pokud je povinen poskytnout soutěžitelům stejné podmínky přístupu.

110 V tomto ohledu žalobkyně vytýkají Komisi, že neověřila, zda La Poste plnila své povinnosti. Přitom z napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise u stěžovatelek ověřila, zda požádaly La Poste o poskytování subdodavatelských služeb stejného druhu, jako poskytovala SFMI-Chronopost, a že z odpovědí vyplynulo, že žádný ze subjektů neprojevil přání tak učinit. Za těchto podmínek je třeba považovat důkazní opatření přijatá Komisí za dostatečná. Pokud se La Poste zavázala poskytovat bez diskriminace přístup ke své síti a pokud jí žádný podnik o takový přístup nepožádal, otázka, zda La Poste uvedený závazek dodržela, se nenabízí, neboť La Poste neměla možnost uvedený závazek porušit.

111 Navíc jak Komise konstatovala v napadeném rozhodnutí, FedEx uzavřela s holdingovou společností Chronopost smlouvy, které vstoupily v účinnost v roce 2002. Žalobkyně netvrdí, že podmínky poskytnuté FedEx jsou diskriminační ve vztahu k podmínkám poskytnutým SFMI-Chronopost.

112 Pokud jde o cenovou politiku sledovanou SFMI-Chronopost, žalobkyně vytýkají Komisi, že nevyvodila žádné důsledky z příkladů predátorských cen či nezvykle nízkých cen uplatňovaných SFMI-Chronopost v letech 1994 a 1999. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že žalobkyně v rámci tohoto sporu netvrdily, že SFMI-Chronopost měla na francouzském trhu mezinárodní expresní poštovní služby dominantní postavení. Ceny uplatňované na trhu SFMI-Chronopost tedy nemohou představovat zneužití dominantního postavení, pokud neexistuje souvislost s křížovými dotacemi pocházejícími z odvětví, kde měla La Poste monopol. Žalobkyně mimoto nevznesly žádný žalobní důvod vycházející ze skutečnosti, že Komise v napadeném rozhodnutí opomněla ověřit, zda ceny uplatňované SFMI-Chronopost představují porušení článku 82 ES, bez ohledu na otázku, zda existovaly křížové dotace. Krom toho příklad, který žalobkyně uvádějí v rámci tohoto sporu pro rok 1994, se týká ceny balíku poslaného z Belgie do Dánska, Řecka, Španělska, Irska, Portugalska či Švýcarska, a netýká se tedy francouzského trhu mezinárodní expresní poštovní služby.

113 Krom toho je třeba zdůraznit, že Komise v bodě 116 napadeného rozhodnutí uvádí, že podle tvrzení stěžovatelek SFMI-Chronopost přibližně v roce 1991 přizpůsobila své ceny cenám svých soutěžitelů. V tomto rámci je třeba zamítnout argument žalobkyň, podle kterého poskytnutí, ze strany zákonného monopolu, prostřednictvím La Poste, protiprávních dotací na konkurenční činnost představuje samo o sobě zneužití dominantního postavení.

114 Je třeba uvést, že pouhá skutečnost, že podniku je uděleno výlučné právo, aby bylo zajištěno poskytování, ze strany uvedeného podniku, služby obecného hospodářského zájmu, nebrání tomu, aby uvedený podnik měl zisk z činností, které mu jsou vyhrazeny, ani tomu, aby rozšířil svoji činnost do oblastí, které mu nejsou vyhrazeny (rozsudek Soudu ze dne 20. března 2002, UPS Europe v. Komise, T-175/99, Recueil, s. II-1915, bod 51).

115 Nabytí podílu v podniku (a obdobně poskytnutí křížových dotací) může vyvolat problémy ve vztahu k pravidlům Společenství v oblasti hospodářské soutěže, pokud prostředky používané podnikem, který má monopol, vyplývají z příliš vysokých či diskriminačních cen nebo z jiných zneužívajících praktik na vyhrazeném trhu (rozsudek UPS Europe v. Komise, bod 114 výše, bod 55). V projednávané věci žalobkyně netvrdily, že ve vyhrazeném odvětví k takovým praktikám došlo.

116 Z judikatury nevyplývá, že poskytnutí křížových dotací jako takové představuje zneužití dominantního postavení, bez ohledu na politiky uplatňované ve vyhrazeném odvětví a v odvětví otevřeném hospodářské soutěži. Pokud La Poste prováděla podfakturaci poskytování svých služeb SFMI-Chronopost, nemusí takové jednání nutně představovat překážku pro soutěžitele, zejména pokud, jak tvrdí žalobkyně, SFMI-Chronopost použila uvedené dotace k vytvoření velmi vysokých zisků či vyplacení vyšších dividend. V rozporu s tím, co tvrdí žalobkyně, nepředstavuje přizpůsobení cen cenám soutěžitelů a vytvoření velmi vysokých zisků „zbraň“ použitelnou proti soutěžitelům, neboť skutečnost, že podnik takové zisky vytvoří, nemá vliv na

výběr dodavatele ze strany zákazníka. Komise tedy mohla mít za to, že údajné protiprávní jednání bylo ukončeno, když SFMI-Chronopost přizpůsobila, podle vlastního mínění stěžovatelek, svoje ceny cenám uplatňovanými jejími soutěžiteli. Žalobkyně netvrdí, že ceny soutěžitelů byly výjimečně nízké.

117 Pokud jde o příklad cen, uvedený pro rok 1994, je třeba připomenout, že ten se netýká dotčeného trhu. Ohledně příkladů cen uvedených pro rok 1999 je třeba zdůraznit, že se datují do období následujícího až několik let po přijetí rozhodnutí GD NET a po vstupu v platnost závazku La Poste poskytnout přístup ke své síti za nediskriminačních podmínek. Není prokázána existence souvislosti mezi uvedenými příklady cen a křížovými dotacemi případně obdrženými v předcházejících letech. Krom toho Komise správně v bodě 119 napadeného rozhodnutí zdůraznila, že se zdá nepravděpodobné, že by podnik politiku zneužívajících nízkých cen uplatňoval po více než deset let. Aby bylo dosaženo cíle vytlačit soutěžitele, musí být totiž taková praktika uplatňována důsledně. Žalobkyně netvrdily, že po přizpůsobení cen cenám svých soutěžitelů SFMI-Chronopost znovu začala systematicky nabízet zneužívající nízké ceny.

118 S ohledem na souhrn výše uvedeného Komise mohla mít právem za to, že údajné protiprávní jednání bylo ukončeno přibližně v roce 1991.

119 Komise v napadeném rozhodnutí dospěla k závěru, že skutečnost, že údajné zneužití trvalo pět let, nezakládá zájem Společenství na jeho přezkoumání vzhledem k tomu, že bylo ukončeno před třinácti lety a nemá přetrvávající účinky. V tomto kontextu žalobkyně neprokázaly, že se Komise opřela o věcně nepřesná skutková zjištění ani že se dopustila zjevně nesprávného posouzení.

120 I kdyby protiprávní jednání trvající pět let bylo kvalifikováno jako dlouhodobé, neznamenalo by to, že Komise nemůže shledat neexistenci zájmu Společenství na pokračování přezkumu stížnosti. Postačí, aby Komise v rámci posouzení zájmu Společenství zohlednila délku trvání údajného protiprávního jednání. Skutečnost dovolávaná žalobkyněmi, že se Komise v jiné věci zabývala spisem týkajícím se protiprávního jednání trvajícího jen o něco déle než dva roky, neznamená, že je povinna ve všech ostatních případech stíhat delší protiprávní jednání, neboť každou věc je třeba zkoumat v závislosti na konkrétních okolnostech každého projednávaného případu.

121 Jen pro úplnost je třeba uvést, že i kdyby Komise shledala pouze ukončení protiprávního jednání od března 1995, neznamenalo by to, že se dopustila nesprávného posouzení zájmu Společenství, které by odůvodňovalo zrušení napadeného rozhodnutí. V bodě 124 napadeného rozhodnutí Komise uvádí, že skutečnost, že údajné zneužití trvalo pět let, nezakládá zájem Společenství na jeho přezkoumání vzhledem k tomu, že bylo ukončeno před třinácti lety a nemá přetrvávající účinky. Tato argumentace je v zásadě založena na skutečnosti, že údajné protiprávní jednání, i kdyby bylo dlouhodobé, bylo ukončeno před mnoha lety a nemá přetrvávající účinky, což by platilo také, pokud by protiprávní jednání bylo ukončeno až v březnu 1995.

122 Pouhá skutečnost, že Komise přijala napadené rozhodnutí mnoho let po podání stížnosti, nebrání posouzení existence zájmu Společenství podle situace, která existovala v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že Komise mohla hájit své zamítavé rozhodnutí ze dne 30. prosince 1994 před soudy Společenství a že uvedené rozhodnutí bylo zrušeno až 25. května 2000, když Soud vydal svůj rozsudek ve věci T-77/95, poté, co mu byla věc vrácena. Je třeba připomenout, že Komise měla v napadeném rozhodnutí právem za to, že protiprávní jednání bylo ukončeno přibližně v roce 1991, dlouho před zrušením jejího zamítavého rozhodnutí z roku 1994. Parametry analýzy zájmu Společenství tedy nebyly mezi dnem 25. května 2000 (datum zrušení zamítavého rozhodnutí ze dne 30. prosince 1994) a dnem 19. listopadu 2004 (datum přijetí napadeného rozhodnutí) významně změněny.

— Přetrvávání účinků údajného protiprávního jednání

123 Úvodem je třeba uvést, že žalobkyně ve stádiu repliky vznesly nové argumenty vycházející ze skutečnosti, že Komise nesprávně posoudila určité skutečnosti v rámci přezkumu přetrvávání účinků údajného protiprávního jednání, a že zprávu Encaoua žalobkyně předložily až v uvedeném stádiu. Uvedené nové argumenty spadají do druhé části prvního žalobního důvodu, v níž žalobkyně tvrdí, že Komise měla neprávem za to, že údajné protiprávní jednání nemělo přetrvávající účinky. Nevznesly tudíž nový žalobní důvod ve smyslu čl. 48 odst. 2 jednacího řádu, ale učinily rozšíření uvedeného žalobního důvodu, které musí být považováno za přípustné (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 26. dubna 2007, Alcon v. OHMI, C-412/05 P, Sb. rozh. s. I-3569, bod 40). Vzhledem k tomu, že předložení uvedených nových argumentů je přípustné, musí být zpráva Encaoua zohledněna v rozsahu, v jakém podporuje uvedené nové argumenty, i kdyby žalobkyně výslovně neodůvodnily, jak stanoví čl. 48 odst. 1 jednacího řádu, prodlení při předložení uvedeného důkazu. Pokud je totiž nový argument přípustný, nelze účastníku řízení bránit v předložení důkazů na podporu tohoto argumentu.

124 V rámci přezkumu existence přetrvávajících účinků Komise shledala, že pouze dva velmi malí dodavatelé odešli z trhu. V tomto ohledu žalobkyně s odkazem na zprávu Encaoua tvrdí, že došlo k významným odchodům z trhu. Je třeba zdůraznit, že uvedená zpráva se podrobně zabývá pouze případem FedEx a CRIE. Je třeba poznamenat, že Komise analyzovala odchod uvedených dvou společností v napadeném rozhodnutí. V případě FedEx uvedla, že uvedená společnost, ačkoli odešla z vnitřního evropského trhu expresní poštovní služby, na něj v roce 1996 mohla opět rychle vstoupit. Za těchto podmínek mohla mít Komise za to, že částečný a dočasný odchod FedEx nelze považovat za důkaz existence přetrvávajících účinků údajného protiprávního jednání.

125 Ohledně CRIE zpráva Encaoua tvrdí, že odchod uvedené společnosti je spojen s predátorskými cenami uplatňovanými SFMI-Chronopost. Přitom je třeba poznamenat,

že Komise na tento argument v bodě 81 napadeného rozhodnutí odpověděla, když výslovně odkázala na zprávu Encaoua a uvedla, že CRIE v odpovědi na žádost o informace ze strany Komise uvedla jiné důvody vysvětlující její odchod z trhu. Komise se mohla platně opřít o informace získané v odpovědi na svoji žádost o informace vzhledem k tomu, že poskytnutí nepřesných informací může vést k uložení pokut a že se krom toho nezdálo, že CRIE měla jakýkoli zájem Komisi poskytnout v tomto ohledu nepřesné informace. Krom toho je třeba zdůraznit, že v rámci žaloby na neplatnost Soud přezkoumává legalitu napadeného rozhodnutí a že není příslušný k opětovnému přezkumu stížnosti. Pokud mají žalobkyně za to, že úvahy, které Komise věnovala přezkumu odchodů z trhu, jsou nesprávné, přísluší jim identifikovat právní či skutkový omyl, kterého se Komise dopustila. V tomto rámci nestačí odkázat na úvahy uvedené ve zprávě Encaoua, které Komise přezkoumala v napadeném rozhodnutí, bez vysvětlení, v čem byla argumentace Komise stižena vadou.

126 Ohledně argumentu žalobkyň, podle kterého Komise dostatečně nezohlednila krajní potíže podniků, tak silných jako UPS, proniknout na francouzský trh mezinárodní expresní poštovní služby a udržet se na něm, je třeba poznamenat, že Komise v bodě 84 napadeného rozhodnutí uvedla, že UPS restrukturalizovala svoji francouzskou činnost v roce 1996 s cílem věnovat se více mezinárodnímu trhu, ale neodešla z francouzského trhu mezinárodní expresní poštovní služby. Tabulka podílů na trhu (viz bod 85 výše), sestavená na základě odhadů stěžovatelek, totiž ukazuje že podíl UPS na uvedeném trhu dokonce mezi roky 1986 a 1996 vzrostl. Za těchto podmínek musí být zamítnuto nepodepřené tvrzení žalobkyň týkající se údajných obtíží UPS udržet se na uvedeném trhu.

127 Pokud jde o citlivost poptávky na cenu, Komise v bodech 87 a 88 napadeného rozhodnutí citovala studie poskytnuté FedEx a DHL, podle kterých představuje cena nejdůležitější činitel při výběru dodavatele. Z toho mohla vyvodit, že francouzští zákazníci jsou při výběru dodavatele expresní poštovní služby mimořádně citliví na cenu. Ohledně rozlišení mezi pružností poptávky a intenzitou cenové soutěže, které

bylo provedeno ve zprávě Encaoua, stačí poznamenat, že Komise na tento argument odpověděla v bodě 90 napadeného rozhodnutí a že žalobkyně nepředložily argument prokazující, že v uvedené argumentaci došlo k právnímu či skutkovému omylu. Ohledně netransparentního systému slev v rámci SFMI-Chronopost, uvedeného ve zprávě Encaoua, není jasné, jaký dopad měl mít tento nedostatek transparentnosti na citlivost poptávky na cenu. V každém případě Komise v bodě 91 napadeného rozhodnutí správně zdůrazňuje, že na relativně koncentrovaném trhu je skutečnost, že dodavatelé neznají sazby svých soutěžitelů, zárukou toho, že se sazby neustálí na úrovni vyšší, než je úroveň, která by byla výsledkem hospodářské soutěže.

128 Žalobkyně rovněž tvrdí, že existují náklady spojené se změnou dodavatele a že Komise nezohlednila dopad systému slev SFMI-Chronopost, existenci obchodních smluv se stálými zákazníky a neexistenci významných přesunů zákazníků, jak uvádí zpráva Encaoua. Ohledně údajné neexistence významných přesunů zákazníků je třeba uvést, že Komise v bodě 96 napadeného rozhodnutí shledala, že během tří let od roku 1999 do roku 2001 představovali získaní a ztracení zákazníci FedEx v průměru 22 % jejího ročního obratu. Komise z toho mohla vyvodit existenci významného oběhu zákazníků a žalobkyně neuvedly příklady, které by mohly prokázat opak.

129 Pokud jde o snahy o podporu věrnosti zákazníků, je třeba zdůraznit, že Komise odpověděla na argumenty stěžovatelek v bodech 99 a 100 napadeného rozhodnutí, a že zejména konstatovala, že stěžovatelky nepředložily důkazy ohledně údajných nákladů spojených se změnou dodavatele a že neposkytly ani podrobnosti o vlastní snaze o podporu věrnosti zákazníků. I kdyby totiž zpráva Encaoua tvrdila, že mimo segment *ad hoc* existují „víceméně dlouhodobé“ smlouvy, jež mohou obsahovat doložky o placení penále ze strany zákazníka v případě změn dodavatele, zůstává toto tvrzení teorií, neboť zpráva uvádí pouze jedinou možnost, aniž by potvrdila, že SFMI-Chronopost skutečně uzavřela dlouhodobé smlouvy či stanovila placení penále

odrazující zákazníky od změny dodavatele. Skutečnost, že dodavatel poskytuje slevy významným zákazníkům, neznamená, že existuje překážka při změně dodavatele, pokud jiný dodavatel nabídne lepší cenu s případným poskytnutím slev. Žalobkyně netvrdily, že poskytnutí slev bylo spojeno s uzavřením dlouhodobé smlouvy.

130 Ohledně argumentu žalobkyň vycházejícího z výhody, kterou SFMI-Chronopost získala ze skutečnosti, že až do března 1995 měla prospěch z výlučného přístupu k síti La Poste, je třeba poznamenat, že Komise věnovala body 101 až 114 napadeného rozhodnutí přezkumu potřeby dostupnosti husté místní sítě a že v uvedeném rámci odpověděla na argument stěžovatelek, podle kterého uvedený výlučný přístup vytvářel překážky vstupu do segmentu *ad hoc*. Žalobkyně neoznačily omyl, kterého se měla Komise dopustit v této části napadeného rozhodnutí. Krom toho Komise v bodě 102 napadeného rozhodnutí správně zdůraznila, že stěžovatelky nezpochybnily přístup SFMI-Chronopost k síti La Poste, ale údajné podfakturace uvedeného přístupu. V rozsahu, v jakém nebyl výlučný přístup do března 1995, jako takový, zpochybněn, nemohou případné následky výlučného přístupu představovat přetrvávající účinek údajného protiprávního jednání. Pokud jde o údajnou podfakturaci uvedeného přístupu, je třeba připomenout, že Komise mohla mít v rámci tohoto řízení právem za to, že údajné křížové dotace byly ukončeny přibližně v roce 1991.

131 V tomto rámci je rovněž třeba zamítnout obecné tvrzení žalobkyň, podle kterého Komise nepřezkoumala souhrn skutkových a právních okolností, které jí byly oznámeny. Z výše uvedeného vyplývá, že Komise se věnovala v napadeném rozhodnutí přezkumu argumentů stěžovatelek a jimi předložených dokumentů. Za těchto podmínek přísluší žalobkyním přesně označit skutkové a právní okolnosti, které Komise v rozporu se svými povinnostmi opomněla zohlednit.

132 V rozsahu, v jakém žalobkyně vytýkají Komisi, že nezohlednila hlavní účinek zneužití dominantního postavení – tedy skutečnost, že SFMI-Chronopost získala vedoucí postavení na trhu a udržela si jej –, Komise v napadeném rozhodnutí uvedla, že rozdíl mezi podíly na trhu SFMI-Chronopost mezi roky 1990 a 2001 byl přibližně pouhé tři procentní body a že to prokazuje, že tento podíl na trhu mohl na údajném zneužití záviset jen málo. Krom toho v bodě 66 napadeného rozhodnutí tvrdila, že poptávka po službách jednotlivých podniků je sice citlivá na cenu a zákazníci mohli snadno změnit dodavatele, což pravidelně činili, nelze však z toho učinit závěr, že údajné protisoutěžní jednání, k němuž došlo před dlouhou dobou, může nadále mít účinky na trhu. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že za předpokladu, že rychlý růst SFMI-Chronopost v období od roku 1986 do roku 1990 byl spojen s údajným protiprávním jednáním, neznamená to nezbytně, že podíl na trhu SFMI-Chronopost ke dni přijetí napadeného rozhodnutí souvisí s uvedeným vývojem, ke kterému došlo v počáteční fázi.

133 Za okolností projednávané věci, kdy Komise shledala, že zákazníci byli velmi citliví na cenu, že neexistovaly překážky při změně dodavatele, že pouze dva velmi malí dodavatelé odešli z trhu a že nebyla prokázána existence příčinné souvislosti mezi uvedenými odchody a údajným zneužitím, mohla Komise dospět k závěru, aniž by se dopustila zjevně nesprávného posouzení, že podíl na trhu SFMI-Chronopost, který existoval v době přijetí napadeného rozhodnutí, nepředstavoval přetrvávající účinek údajného protiprávního jednání. Na základě určení uvedených charakteristik trhu mohla Komise mít za to, že struktura trhu při přijetí napadeného rozhodnutí byla výsledkem tehdy platných podmínek hospodářské soutěže, a nikoli případných křížových dotací udělených mnoho let předtím. Žalobkyně netvrdily, že po roce 1991 SFMI-Chronopost potlačila veškerou cenovou soutěž tím, že systematicky přizpůsobovala ceny nejnižším cenám uplatňovaným jejími soutěžiteli.

134 Komise se za účelem prokázání, že podíl na trhu SFMI-Chronopost při přijetí napadeného rozhodnutí podléhal jiným rozhodujícím činitelům, než byly křížové dotace

údajně udělené předtím, mohla rovněž opřít o skutečnost, že rozdíl mezi podíly na trhu SFMI-Chronopost mezi roky 1990 a 2001 byl nízký. Ohledně argumentu žalobkyň, podle kterého Komise ignorovala skutečnost, že trh expresní poštovní služby byl v 90. letech rostoucím trhem, žalobkyně jasně neupřesnily důsledek, který z toho Komise měla vyvodit. Byl-li trh rostoucí, a tedy se změnil, zdá se ještě méně pravděpodobné, že by struktura trhu v době přijetí napadeného rozhodnutí souvisela s údajným protiprávním jednáním spáchaným dříve.

135 Je třeba zdůraznit, že i za předpokladu, že by Komise shledala, že k ukončení křížových dotací došlo v roce 1995, nezpochybnilo by to její argumentaci v tomto ohledu. Tabulka podílů na trhu ukazuje, že podíl SFMI-Chronopost se snížil mezi roky 1990 a 1996 a že mezi roky 1996 a 2001 získala tři procentní body. Za předpokladu, že by protiprávní jednání bylo ukončeno v roce 1995, SFMI-Chronopost by se snížil podíl na trhu v průběhu období, které se shoduje s obdobím údajného zneužívání (1990 až 1996) a podíl na trhu by se zvýšil po uvedeném období (mezi 1996 a 2001). Za takových okolností a s ohledem na charakteristiky trhu mohla Komise mít za to, že podíl na trhu SFMI-Chronopost ke dni přijetí napadeného rozhodnutí nelze vysvětlit údajným protiprávním jednáním spáchaným v minulosti, a že tedy neexistují přetrvávající účinky.

136 Krom toho je třeba zdůraznit, že přetrvávající účinky údajného protiprávního jednání nejsou vždycky takové povahy, aby byl dán zájem Společenství na přezkumu stížnosti. V bodě 96 rozsudku ze dne 4. března 1999, UFEX a další v. Komise, bod 13 výše, totiž Soudní dvůr vytkl Soudu, že se nepřesvědčil, že bylo ověřeno, že protisoutěžní účinky nepřetrvávají, a případně že nejsou takové povahy, aby byl dán zájem Společenství na přezkoumání stížnosti. V bodech 131 a 132 napadeného rozhodnutí, v části věnované přezkumu existence zájmu Společenství na pokračování v přezkumu stížnosti, Komise uvedla, že se trh v roce 2001 nestal významně koncentrovanějším, než byl v roce 1986, a že Herfindahl-Hirschmanův index se prakticky nezměnil.

137 Toto konstatování není vyvráceno argumentem žalobkyň, podle kterého Komise měla počítat se značným snížením koncentrace po vstupu na trh SFMI-Chronopost s vysokým podílem na trhu. Žalobkyně tvrdí, že pokud se koncentrace trhu nesnížila po vstupu SFMI-Chronopost, je to proto, že vstup SFMI-Chronopost byl kompenzován odchodem několika subjektů. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že skutečnost, že Herfindahl-Hirschmanův index zůstal stabilní, prokazuje, že celkově úroveň hospodářské soutěže na trhu nepoklesla, a to navzdory odchodu dvou malých dodavatelů z trhu. To umožňuje vyvodit závěr, že vstup SFMI-Chronopost na trh neměl negativní účinek na celkovou situaci na trhu, zvláště když nebyla prokázána žádná příčinná souvislost mezi odchodem uvedených dodavatelů a jednáním SFMI-Chronopost. Krom toho, jak Komise právem uvedla v bodě 133 napadeného rozhodnutí, stěžovatelky neprokázaly, v čem je trh se dvěma velkými subjekty méně konkurenční než trh s jediným převládajícím subjektem, jak tomu bylo v případě Francie před vstupem SFMI-Chronopost.

138 I za předpokladu, že by byla prokázána souvislost mezi podílem na trhu SFMI-Chronopost při přijetí napadeného rozhodnutí a údajným protiprávním jednáním, Komise mohla mít za to, že uvedený přetrvávající účinek není takové povahy, aby byl dán zájem Společenství na přezkumu stížnosti, vzhledem k celkové situaci na trhu, jež se nestala méně konkurenční.

— Závažnost údajného protiprávního jednání

139 Žalobkyně vytýkají Komisi, že v napadeném rozhodnutí nekvalifikovala závažnost údajného protiprávního jednání podle kritérií vymezených v pokynech.

140 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Komise při stanovení priorit ve vztahu ke stížnostem, které jí byly předloženy, disponuje diskreční pravomocí. Jestliže Komise v rozhodnutí, kterým se zamítá stížnost pro nedostatek zájmu Společenství, shledá, že protiprávní jednání bylo ukončeno, že neexistují přetrvávající účinky, a prokáže, že zohlednila délku trvání a závažnost protiprávního jednání, jak byly oznámeny ve stížnosti, může zamítnout uvedenou stížnost, i kdyby bylo protiprávní jednání dlouhodobé a mělo zvýšený stupeň závažnosti, pokud se neopře o věcně nesprávná skutková zjištění a nedopustí se zjevně nesprávného posouzení.

141 Povinnost zohlednit závažnost protiprávního jednání za účelem posouzení zájmu Společenství nebrání Komisi kvalifikovat závažnost podle „abstraktních“ kritérií obsažených v pokynech.

142 V projednávané věci Komise závažnost údajného protiprávního jednání zohlednila dostatečně. V bodě 137 napadeného rozhodnutí totiž dospěla k závěru, že „[v] rozsahu, v jakém neexistuje důkaz o tom, že protiprávní jednání skutečně ved[lo] k vyloučení skutečných či potenciálních soutěžitelů, [bylo] obtížné shledat, že [bylo] výjimečně závažné, což by odůvodňovalo důkladnější přezkum potenciálního protiprávního jednání, které bylo ukončeno před dlouhou dobou a které nemá přetrvávající účinky na trhu“. Z toho vyplývá, že Komise zohlednila „konkrétní“ závažnost údajného zneužití ve smyslu jeho dopadu na trh. Konstatování, podle kterého neexistoval důkaz o tom, že protiprávní jednání vedlo k vyloučení soutěžitelů, se netýká pouze přetrvávajících účinků, ale rovněž účinků v době údajného zneužití. I kdyby Komise v bodě 79 napadeného rozhodnutí pouze uvedla, že „od roku 1991“ bylo málo odchodů z trhu, je třeba poznamenat, že žalobkyně netvrdily, že by Komise opomněla zohlednit odchody z trhu k nimž došlo mezi roky 1986 a 1991. Navíc v odpovědi na otázku Soudu položenou v průběhu jednání, týkající se případných odchodů mezi roky 1986 a 1991, účastnice řízení neuvedly, že trh opustily další společnosti kromě těch, jež zkoumala Komise v části napadeného rozhodnutí věnované přezkumu odchodů z trhu.

143 Komise v rámci své argumentace, která ji dovedla k závěru, že neexistují přetrvávající účinky, ani zájem Společenství na pokračování v přezkumu stížnosti, zohlednila charakteristiky údajného protiprávního jednání. Žalobkyně neprokázaly, ani že by se Komise opřela o věcně nesprávná skutková zjištění, ani že by přehlédla závažnost údajného zneužití.

144 Ohledně argumentu žalobkyň, podle kterého Komise zcela ignorovala, že stížnost pochází téměř od všech dotčených hospodářských subjektů, je třeba zdůraznit, že Komise v bodě 128 napadeného rozhodnutí uvedla, že počet stěžovatelů nikdy nebyl kritériem pro posouzení zájmu Společenství a že nenarušená hospodářská soutěž již byla zajištěna. Odkaz, učiněný žalobkyněmi na rozsudek ze dne 25. května 2000, UFEX a další v. Komise, bod 14 výše, není relevantní. V bodě 52 uvedeného rozsudku totiž Soud uvedl, že úlohou Komise je zajistit, na základě stížnosti podané entitou zastupující téměř všechny francouzské soukromé hospodářské subjekty činné na relevantním trhu, nenarušenou hospodářskou soutěž. To neumožňuje dospět k závěru, že počet stěžovatelů je skutečností, která může vyvolat zájem Společenství na přezkumu stížnosti. Je třeba konstatovat, že Komise se nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když v napadeném rozhodnutí uvedený argument zpochybnila.

145 Argument žalobkyň vycházející z významu dotčeného trhu pro celé Společenství (viz bod 94 výše) bude přezkoumán a zamítnut v rámci přezkumu třetí části druhého žalobního důvodu (viz bod 158 níže).

146 Z toho vyplývá, že druhá část prvního žalobního důvodu musí být zamítnuta.

147 Vzhledem k tomu, že posouzení Komise týkající se délky trvání a závažnosti údajného protiprávního jednání není stiženo vadou, je třeba zamítnout rovněž první část

prvního žalobního důvodu. Omyl Komise, který spočíval v tom, že měla za to, že nebyla povinna zohlednit závažnost a délku trvání údajného protiprávního jednání, nemohl mít vliv na výrok rozhodnutí, a nemohl tedy způsobit zrušení napadeného rozhodnutí Soudem.

Ke třetí části, vycházející ze zjevného a vědomě nesprávného posouzení úlohy Komise ve vztahu k úloze vnitrostátních soudů při přezkumu existence zájmu Společenství

Shrnutí napadeného rozhodnutí

148 Komise v bodě 153 napadeného rozhodnutí připomíná, že podle judikatury Soudu je skutečnost, že vnitrostátnímu soudu nebo vnitrostátnímu orgánu pro hospodářskou soutěž již byla předložena otázka, zda je kartelová dohoda či praktika v souladu s články 81 ES a 82 ES, skutečností, jež může být zohledněna Komisí při hodnocení zájmu Společenství ve věci (rozsudek Soudu ze dne 24. ledna 1995, Tremblay a další v. Komise, T-5/93, Recueil, s. II-185, bod 62).

149 Komise má za to, že těžiště údajného protiprávního jednání se nachází ve Francii, neboť jeho účinky byly skutečně omezeny na uvedené území (bod 156 napadeného rozhodnutí). Dále zdůrazňuje, že stěžovatelky měly možnost uplatnit svá práva před francouzskými soudy a francouzským úřadem pro hospodářskou soutěž. Má za to, že je vhodnější věc řešit na vnitrostátní úrovni (bod 159 napadeného rozhodnutí).

Argumenty účastnic řízení

150 Žalobkyně poukazují na to, že Komise neprávem dospěla k závěru, že těžiště údajného protiprávního jednání se nachází ve Francii a že jeho účinky byly omezeny na uvedené území. Tvrdí, že Komise nemohla ignorovat jasné stanovisko francouzského Conseil de la concurrence, který měl za to, že není nejpovolanější pro řešení dané otázky, a vyvodil z toho, že Komise, které byla věc předložena, by měla pokračovat v šetření. Conseil de la concurrence tím, že od roku 1990 opakovaně přerušil řízení, neustále ukazuje, že má za to, že v této věci je v zásadě dán zájem Společenství. Krom toho obchodní soud v Paříži při přerušení řízení o aspektu stížnosti týkajícím se zneužití dominantního postavení uvedl, že má rovněž za to, že Komise je nejpovolanějším orgánem pro řešení dané otázky.

151 Komise zdůrazňuje, že stížnost se týká francouzského trhu mezinárodní expresní poštovní služby a že zeměpisný trh takového produktu musí být považován za vnitrostátní.

Závěry Soudu

152 Úvodem je třeba zdůraznit, že mezi účastnicemi řízení je nesporné, že stížnost nespadá do výlučné pravomoci Komise. Pokud Komise a vnitrostátní orgány požívají sdílené pravomoci, není Komise povinna provést šetření či přijmout konečné rozhodnutí ohledně existence údajného protiprávního jednání (viz rozsudek ze dne 25. května 2000, UFEX a další v. Komise, bod 14 výše, bod 38 a uvedená judikatura).

153 V tomto rámci není relevantní, že se francouzský Conseil de la concurrence nepovažuje za nejpovolanější k přezkumu stížnosti. Má, stejně jako Komise, pravomoc zabývat se stížností týkající se údajného protiprávní jednání a francouzské soudy mají pravomoc k přiznání náhrady škody v případě porušení článku 82 ES. Je třeba zamítnout argument žalobkyň, podle kterého se nacházejí v situaci srovnatelné se situací, která spadá do výlučné pravomoci Komise. Žalobkyním přísluší, nejsou-li spokojeny se způsobem, jakým byla vnitrostátními orgány pro hospodářskou soutěž či vnitrostátními soudy zohledněna jejich práva, aby podnikly nezbytné kroky před výše uvedenými či prozkoumaly jim dostupné vnitrostátní opravné prostředky. Subjektivní postoj vnitrostátních úřadů či soudů, podle kterého je Komise nejpovolanějším orgánem pro řešení dané otázky, byť by byl prokázán, nemůže zavazovat Komisi k pokračování v přezkumu stížnosti, jako kdyby spadala do její výlučné pravomoci.

154 Ohledně odkazu učiněného žalobkyněmi na body 12 a 13 sdělení Komise o spolupráci mezi Komisí a vnitrostátními soudy při použití článků 81 a 82 Smlouvy o ES (Úř. věst. L 101, p. 54) je třeba zdůraznit, že uvedené body mají zabránit tomu, aby vnitrostátní soud přijal rozhodnutí, které by bylo v rozporu s rozhodnutím Komise. Pokud vnitrostátní soud přeruší řízení za účelem předejití případnému rozporu mezi svým rozhodnutím a rozhodnutím, které přijme Komise, a Komise se následně rozhodne stížnost zamítnout pro nedostatek zájmu Společenství, vnitrostátní řízení bude opět zahájeno, jak správně zdůrazňuje Komise v bodě 160 napadeného rozhodnutí, přičemž k opětovnému zahájení řízení dojde nejpozději ke dni konečného zamítnutí stížnosti.

155 V tomto rámci je třeba zamítnout výklad uvedeného sdělení provedený žalobkyněmi, podle kterého je Komise povinna věc upřednostnit, pokud vnitrostátní soud přerušil řízení. Relevantní věta v bodě 12 uvedeného sdělení zní takto: „Komise se vynasnaží upřednostnit věci, v nichž rozhodla o zahájení řízení podle čl. 2 odst. 1 nařízení Komise (ES) č. 773/2004 a které jsou předmětem vnitrostátního řízení přerušeného z toho důvodu, zejména pokud na tom závisí řešení občanskoprávního sporu“. Stačí poznamenat, že žalobkyně netvrdily, že Komise rozhodla o zahájení řízení ve

smyslu článku 2 nařízení Komise (ES) č. 773/2004 ze dne 7. dubna 2004 o vedení řízení Komise podle článků 81 a 82 Smlouvy o ES (Úř. věst. L 123, s. 18; Zvl. vyd. 08/03, s. 81). Z odstavců 3 a 4 z uvedeného článku vyplývá, že ani výkon vyšetřovacích pravomocí, ani zamítnutí stížnosti, nevyžadují zahájení řízení.

156 Žalobkyně se navíc snaží vyvodit argument ze skutečnosti, že Komise spolupracovala s francouzským Conseil de la concurrence a že měla přístup do jeho spisů. Taková spolupráce nicméně není takové povahy, aby založila výlučnou pravomoc Komise či předpokládala její rozhodnutí ohledně existence zájmu Společenství ve věci.

157 Ohledně argumentu žalobkyň, podle kterého měla Komise neprávem za to, že těžiště údajného protiprávního jednání se nachází ve Francii a že jeho účinky byly skutečně omezeny na uvedené území, je třeba poznamenat, že Komise nezakládá svoji úvahu ohledně zájmu Společenství výhradně na kritériu těžiště protiprávního jednání či na skutečnosti, že věc byla předložena francouzským soudům. Komise, za účelem následného přezkoumání několika skutečností v rámci posouzení zájmu Společenství na přezkumu stížnosti, především shledala, že údajné protiprávní jednání bylo ukončeno a že neexistovaly přetrvávající účinky. Tvrzení Komise, podle kterého byly účinky údajného protiprávního jednání skutečně omezeny na francouzské území, není v její úvaze zásadní. Komise se nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když v rámci posouzení zájmu Společenství zohlednila skutečnost, že údajné protiprávní jednání bylo možné pocítit především ve Francii a že stěžovatelky měly možnost uplatnit svá práva před francouzskými soudy. Není tedy nezbytné vyřešit otázku, zda v projednávané věci byly účinky skutečně „omezeny“ na francouzské území.

158 V uvedeném rámci je rovněž třeba zamítnout argument žalobkyň vycházející z významu dotčeného trhu pro celé Společenství (viz bod 94 výše). V rozsahu,

v jakém existuje souběžná příslušnost Komise a vnitrostátních orgánů hospodářské soutěže, nevzniká na základě významu dotčeného trhu pro celé Společenství povinnost Komise určit určitý stupeň závažnosti protiprávního jednání či existenci zájmu Společenství v dané věci.

159 Třetí část prvního žalobního důvodu je tedy třeba zamítnout.

Ke čtvrté části, vycházející z toho, že Komise tím, že v bodě 167 napadeného rozhodnutí odkázala na část stížnosti týkající se státních podpor za účelem odůvodnění svého zamítnutí pro údajný nedostatek zájmu Společenství, porušila zásadu dobré víry a zásadu loajální spolupráce mezi orgány Společenství (článek 10 ES)

Shrnutí napadeného rozhodnutí

160 V rozsahu, v jakém je relevantní pro čtvrtou část prvního žalobního důvodu a pro druhý žalobní důvod, obsahuje napadené rozhodnutí následující úvahy.

161 Komise se v bodech 162 až 168 napadeného rozhodnutí zabývá otázkou rozsahu požadovaného šetření a otázkou pravděpodobnosti určení existence protiprávního jednání. V uvedeném rámci tvrdí, že za účelem zjištění zneužití dominantního postavení v projednávané věci byla povinna ověřit, zda se sazby, jež fakturovala La Poste za služby infrastruktury, které jako subdodavatel poskytovala SFMI-Chronopost, rovnaly přinejmenším přírůstkovým nákladům na poskytování uvedených služeb (tedy nákladům spojeným výhradně s poskytováním konkrétní služby, jež přestanou existovat, jakmile přestane být uvedená služba poskytována), a že uvedené ověření

vyžadovalo posouzení přírůstkových nákladů La Poste na každý prvek služby infrastruktury, jež poskytla SFMI-Chronopost v průběhu doby trvání údajného protiprávního jednání. S ohledem na neexistenci podrobného analytického účetnictví La Poste, které by pokrývalo činnost v období od roku 1986 do roku 1991, by podle Komise bylo „mimořádně obtížné [tak] učinit s dostačující přesností“ (bod 164 napadeného rozhodnutí).

162 V odpovědi na argument stěžovatelek, podle kterého francouzský Cour des comptes analyzoval a opravil účetní knihy La Poste mezi roky 1991 a 2002, Komise uvádí, že „[j]e tudíž vyloučeno, že by podobná oprava, bezpochyby relevantní a dostatečná ke splnění úlohy Cour des comptes, která spočívá v kontrole veřejných financí, umožnila Komisi právně dostačujícím způsobem prokázat porušení článku 82“ (bod 165 napadeného rozhodnutí).

163 V bodě 167 napadeného rozhodnutí Komise uvádí toto:

„Komise musí v každém případě analyzovat, zda existují, či neexistují křížové dotace ze strany La Poste pro její dceřinou společnost Chronopost, ve věci [týkající se] státních podpor (nyní vrácené [Soudu]). Za těchto okolností by analýza ve vztahu k článku 82 znamenala opakování práce ze strany Komise.“ Má za to, že by bylo vhodnější hodnocení křížových dotací v rámci pravidel týkajících se státních podpor, neboť by mohlo zahrnout všechny oznámené praktiky, včetně daňových a celních výhod, z nichž měla SFMI-Chronopost prospěch.

Argumenty účastnic řízení

164 Žalobkyně tvrdí, že Komise zakládá své zamítnutí stížnosti pro nedostatek zájmu Společenství na skutečnosti, že v každém případě musí přezkoumat otázku existence,

či neexistence křížových dotací v rámci aspektu stížnosti týkajícího se státních podpor. Takový je jediný možný výklad bodu 167 napadeného rozhodnutí. Pokud totiž Komise chtěla tvrdit, že tuto otázku musí přezkoumat, pouze pokud Soud zruší rozhodnutí z roku 1997 na základě článků 87 ES a 88 ES, byl by argument odůvodňující zamítnutí stížnosti nedostatkem zájmu Společenství nerelevantní. Žalobkyně mají za to, že touto argumentací se Komise odchýlila od postoje, jejž hájila před Soudem ve věci, ve které byly vydány rozsudky ze dne 14. prosince 2000, UFEX a další v. Komise, bod 21 výše, a ze dne 7. června 2006, UFEX a další v. Komise, bod 23 výše.

165 Argumentace Komise uvedená v bodě 167 napadeného rozhodnutí tedy představuje zjevné porušení zásady dobré víry a projev neloajální spolupráce se Soudem, a tudíž porušení článku 10 ES, který je judikaturou vykládán tak, že se týká rovněž vztahů mezi orgány.

166 Úvaha Komise, která opět založila zamítavé rozhodnutí na budoucí a hypotetické události (tedy na tom, že Soud zruší rozhodnutí ohledně části stížnosti týkající se státních podpor, jež bylo napadeno ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 7. června 2006, UFEX a další v. Komise, bod 23 výše), nemá právní opodstatnění.

167 Komise zpochybňuje argumenty žalobkyň.

Závěry Soudu

168 Úvodem je třeba uvést, že argumentace žalobkyň obsahuje rozpor. Na jedné straně tvrdí, že Komise měla v bodě 167 napadeného rozhodnutí za to, že měla otázku křížo-

vých dotací v rámci části týkající se státních podpor přezkoumat v každém případě, a nikoli pouze pokud Soud zruší rozhodnutí z roku 1997 týkající se uvedené části. Na druhou stranu tvrdí, že Komise založila napadené rozhodnutí na budoucí a hypotetické události, tedy na tom, že Soud zruší rozhodnutí z roku 1997.

169 V každém případě argument Komise v napadeném rozhodnutí, podle kterého „[musí] v každém případě analyzovat, zda existují, či neexistují křížové dotace ze strany La Poste pro její dceřinou společnost Chronopost, ve věci [týkající se] státních podpor (nyní vrácené [Soudu])“, nemůže znamenat, že by Komise pokračovala v šetření ohledně části věci týkající se státních podpor, i kdyby Soud potvrdil rozhodnutí konstatující neexistenci státních podpor. Jak správně zdůrazňuje Komise, tato věta znamená pouze, že otázka existence křížových dotací spadá do části stížnosti týkající se státních podpor, a je tedy třeba se jí zabývat v uvedeném rámci.

170 Komise si mohla vybrat, že se bude zabývat otázkou existence křížových dotací výhradně v části stížnosti týkající se státních podpor. Za účelem následného přezkoumání několika skutečností v rámci posouzení zájmu Společenství na přezkumu stížnosti především shledala, že údajné protiprávní jednání bylo ukončeno a že neexistovaly přetrvávající účinky. Dospěla k závěru, že nebyl dán zájem Společenství na pokračování v přezkumu stížnosti, i kdyby bylo údajné protiprávní jednání doopravdy spácháno.

171 Komise, jež nebyla povinna zjistit, zda k protiprávnímu jednání došlo, či nikoli, mohla odkázat na skutečnost, že otázka existence křížových dotací byla řešena v části týkající se státních podpor. Nebyla povinna ani přerušit přezkum části týkající se zneužití dominantního postavení, až do okamžiku vydání konečného rozhodnutí ohledně části týkající se státních podpor, ani opakovat argumentaci rozhodnutí z roku 1997 ohledně posledně uvedené části v napadeném rozhodnutí, pokud jde o část týkající

se zneužití dominantního postavení. Takové opakování by totiž znamenalo zdvojení práce, neboť pokud by bylo napadeno rozhodnutí o zamítnutí stížnosti na zneužití dominantního postavení, byly by tytéž otázky řešeny ve dvou souběžných věcech.

172 Konečně otázka existence křížových dotací není v úvaze Komise v napadeném rozhodnutí rozhodující, neboť zájem Společenství zamítla z jiných důvodů. Odkaz na skutečnost, že existence křížových dotací byla analyzována v rámci části týkající se státních podpor, nelze považovat za porušení zásady dobré víry či zásady loajální spolupráce mezi orgány Společenství. Jak Komise právem zdůrazňuje, nejde ani o úvahu, na které založila své rozhodnutí.

173 Z toho vyplývá, že čtvrtá část prvního žalobního důvodu musí být zamítnuta, stejně jako první žalobní důvod v plném rozsahu.

2. *Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z rozporu v odůvodnění ohledně dvou zásadních prvků napadeného rozhodnutí*

Argumenty účastnic řízení

174 Žalobkyně mají za to, že napadené rozhodnutí je stiženo vadou spočívající v nedostatku odůvodnění a v rozporu v odůvodnění, jež se dotýkají zásadního prvku úvah uvedených v rozhodnutí.

175 Uplatňují nedostatek odůvodnění tvrzení Komise, obsaženého v bodě 165 napadeného rozhodnutí, podle kterého je vyloučeno, že by oprava účetních knih provedená francouzským Cour des comptes umožnila Komisi právně dostačujícím způsobem prokázat porušení článku 82 ES. Komise neposkytla žádné vysvětlení ohledně údajného rozdílu mezi výpočty, jež měla učinit, a výpočty skutečně provedenými francouzským Cour des comptes.

176 Krom toho mají žalobkyně za to, že v napadeném rozhodnutí je dvojí rozpor. Jednak Komise v bodě 167 napadeného rozhodnutí (viz bod 163 výše), v rozporu s tím, co uvedla v bodě 164 téhož rozhodnutí (bod 161 výše), uznává, že je samozřejmě schopna ověřit úroveň pokrytí nákladů La Poste. A jednak v bodě 167 napadeného rozhodnutí Komise tvrdí, v rozporu s tím, co uvedla v bodě 164 téhož rozhodnutí, že důvodem, proč neověřila úroveň pokrytí nákladů La Poste s ohledem na článek 82 ES, nebylo, že tak nemohla učinit, ale spíše, že by to znamenalo opakování práce Komise, jelikož tvrdí, že tak musí učinit ohledně části stížnosti týkající se státních podpor. Žalobkyně mají za to, že to je rozpor rovnocenný nedostatku odůvodnění.

177 Komise zpochybňuje argumenty žalobkyň.

Závěry Soudu

178 Podle ustálené judikatury musí Komise za účelem posouzení zájmu Společenství na pokračování v přezkumu věci zohlednit okolnosti případu v projednávané věci, a zejména skutkové a právní okolnosti, které jsou jí sděleny ve stížnosti. Komisi přísluší zejména porovnat význam údajného protiprávního jednání pro fungování

společného trhu, pravděpodobnost možnosti prokázat jeho existenci a rozsah nezbytných vyšetřovacích opatření s cílem splnit, za co nejlepších podmínek, svůj úkol dohlížet na dodržování článků 81 ES a 82 ES (rozsudky Soudu ze dne 18. září 1992, Automec v. Komise, T-24/90, Recueil, s. II-2223, bod 86; Tremblay a další v. Komise, bod 148 výše, bod 62, a ze dne 21. ledna 1999, Riviera Auto Service a další v. Komise, T-185/96, T-189/96 a T-190/96, Recueil, s. II-93, bod 46).

179 Proto může být v rámci posouzení zájmu Společenství zohledněna skutečnost, že je obtížné prokázat právně dostačujícím způsobem protiprávní jednání za účelem přijetí rozhodnutí konstatujícího jeho existenci.

180 V projednávané věci žalobkyně nezpochybňují konstatování uvedená v bodech 164 a 165 napadeného rozhodnutí, podle kterých měly být účetní knihy SFMI-Chronopost opraveny v plném rozsahu za účelem určení úrovně pokrytí nákladů od roku 1986 a La Poste neměla podrobné analytické účetnictví pokrývající její činnost v období mezi roky 1986 až 1991 (i když žalobkyně tvrdily, že analytické účetnictví neexistovalo přinejmenším do roku 2001).

181 Argument Komise, podle kterého oprava, jakou provedl francouzský Cour des comptes, nemůže umožnit Komisi právně dostačujícím způsobem prokázat porušení článku 82 ES, je dostatečně odůvodněný v rozsahu, v jakém Komise odkazuje na rozdíl mezi úlohou svěřenou Cour des comptes, jež sestává z kontroly využívání státních prostředků, a úlohou Komise při přezkumu existence takového protiprávního jednání. Není jasný důvod, proč by Cour des comptes měl za účelem výkonu svého úkolu, spočívajícího v kontrole využívání státních prostředků, posoudit přírůstkové náklady jednotlivých služeb infrastruktury, jež La Poste poskytovala SFMI-Chronopost.

182 Žalobkyně předložily pouze souhrn a jednu stranu zprávy francouzského Cour des comptes. Skutečnost, že uvádějí adresu internetové stránky, na které je zpráva zveřejněna, nelze považovat za rovnocenné předložení úplné zprávy. V každém případě žalobkyně neupřesnily, z jakých dalších částí uvedené zprávy by mohlo vyplývat, že oprava účetnictví, jakou provedl Cour des comptes, byla dostatečná k prokázání porušení článku 82 ES. Ze stránky založené do spisu vyplývá, že Cour des comptes prostřednictvím analytického účetnictví vypočetl, že výsledky činnosti balíkové služby řízené vnitřním subjektem byly v období od roku 1998 do roku 2002 záporné. Nicméně nepředložila podrobnosti provedeného výpočtu. Za těchto okolností mohla Komise správně předpokládat, že podobné výpočty nebyly dostačující k prokázání porušení článku 82 ES. Krom toho Cour des comptes upřesňuje, že výsledky činnosti balíkové služby byly známy až velmi nedávno, neboť uvedená činnost byla až od roku 1998 v účetnictví odlišena od poštovní služby. Komise by tedy musela opravit účetnictví za období od roku 1986 až do roku 1991, tedy za období, v němž La Poste nedisponovala podrobným analytickým účetnictvím. I kdyby, jak tvrdí žalobkyně, postačovala oprava podobná té, kterou provedl Cour des comptes, k prokázání porušení článku 82 ES, nebylo by přehnané tvrdit, že provést tuto opravu pro období od roku 1986 do roku 1991 by představovalo „mimořádně obtížný" úkol (bod 164 napadeného rozhodnutí).

183 Komise mohla, namísto přerušení přezkumu věci až do vydání konečného rozsudku soudem Společenství ohledně části týkající se státní podpory, zvolit zamítnutí části stížnosti týkající se zneužití dominantního postavení pro nedostatek zájmu Společenství, s poukazem na obtížnost prokázání existence křížových dotací jako jednoho z dalších prvků. Krom toho, jak zdůrazňuje Komise, nejedná se zde o zásadní prvek její argumentace.

184 Pokud jde o údajný rozpor uplatňovaný žalobkyněmi, stačí poznamenat, že pojem „mimořádně obtížný" neznamená „nemožný", jak správně zdůrazňuje Komise. Mezi body 164 a 167 napadeného rozhodnutí tedy není rozpor.

185 Druhý žalobní důvod tudíž musí být zamítnut.

3. *Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z různých právních omylů ohledně zamítnutí části stížnosti založené na článcích 86 E S, 82 ES, čl. 3 písm. g) ES a článku 10 ES*

Argumenty účastnic řízení

186 Žalobkyně tvrdí, že ve stížnosti, kromě jednání přičítaného La Poste podle článku 82 ES, oznámily státní opatření přijatá Francouzským státem, směřující k podpoře protiprávního jednání. Státní opatření, jako například výsadní celní řízení, jakož i daňové výhody, představují opatření na podporu rozšíření dominantního postavení La Poste z trhu základní poštovní služby na trh expresní poštovní služby prostřednictvím výhod poskytnutých SFMI-Chronopost.

187 V tomto ohledu Komise porušila článek 6 nařízení Komise (ES) č. 2842/98 ze dne 22. prosince 1998 o slyšení stran v určitých jednáních podle článků [81] a [82] Smlouvy o ES (Úř. věst. L 354, s. 18; Zvl. vyd. 07/04, s. 204), když se v bodě 46 napadeného rozhodnutí opřela o důvody, ohledně kterých nebyly stěžovatelky vyslechnuty. Krom toho porušila pravidla týkající se použití článku 86 ES ve spojení s čl. 3 písm. g) ES a články 10 ES a 82 ES, když v bodě 46 napadeného rozhodnutí uvedla, že dotčená opatření nemohou spadat pod článek 86 ES ve spojení s článkem 82 ES, neboť podle Komise spadají pod výkon „veřejné moci" dotčeného členského státu. Konečně napadené rozhodnutí porušuje právní předpisy týkající se posouzení zájmu Společenství ohledně zamítnutí stížnosti založené na článcích 86 ES, 82 ES, čl. 3 písm. g) ES a článku 10 ES, a podpůrně, není v tomto bodu odůvodněno.

188 Komise tvrdí, že tento žalobní důvod je nepřípustný, přičemž odkazuje na rozsudek Soudního dvora ze dne 22. února 2005, Komise v. max.mobil (C-141/02 P, Sb. rozh. s. I-1283, dále jen „rozsudek max.mobil“).

Závěry Soudu

189 Podle judikatury Soudního dvora ze znění čl. 86 odst. 3 ES a systematiky všech ustanovení tohoto článku vyplývá, že Komise není povinna podniknout kroky ve smyslu zmíněných ustanovení a jednotlivci nemohou požadovat, aby tento orgán v určitém smyslu konal. Rozhodnutí, kterým Komise odmítá vyhovět stížnosti, která ji vyzývá k jednání podle čl. 86 odst. 3 ES, nepředstavuje napadnutelný akt, který je způsobilý být předmětem žaloby na neplatnost (rozsudek max.mobil, bod 188 výše, body 69 a 70, a usnesení Soudního dvora ze dne 23. února 2006, Piau v. Komise, C-171/05 P, Sb. rozh. s. I-37, bod 53).

190 Argumenty žalobkyň spojené s údajnými procesními odlišnostmi mezi projednávanou věcí a věcí, ve které byl vydán rozsudek max.mobil, nejsou relevantní.

191 Ohledně argumentu, podle kterého žalobkyně předložily svoji stížnost v plném rozsahu podle čl. 3 odst. 2 nařízení č. 17 a podle kterého ji Komise posuzovala jako takovou, je třeba zdůraznit, že stěžovatel podávající stížnost na právním základě, který není relevantní, nemá z tohoto důvodu možnost podat žalobu proti rozhodnutí, kterým Komise odmítá přezkoumat stížnost směřující proti státu. Nařízení č. 17 se nevztahuje na článek 86 ES (rozsudek max.mobil, bod 188 výše, bod 71). Stejně je tomu ohledně nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích 81 a 82 Smlouvy (Úř. věst. L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205), které vstoupilo v platnost dne 1. května 2004. I kdyby se

Komise zabývala stížností v plném rozsahu, jako stížností spadající pod čl. 3 odst. 2 nařízení č. 17, nemohlo by to změnit právní rámec. V každém případě by případné pochybení Komise ohledně použitelného právního základu nemohlo poskytnout stěžovateli právo podat k soudu Společenství žalobu proti zamítnutí stížnosti, která Komisi vyzývá, aby jednala podle čl. 86 odst. 3 ES.

192 Žalobkyně rovněž tvrdí, že nepředložily Komisi stížnost pouze na základě porušení článku 86 ES ze strany Francouzské republiky, ale že uvedená stížnost směřovala proti La Poste kvůli samostatnému porušení článku 82 ES a proti Francouzské republice kvůli porušení pravidel týkajících se použití článku 86 ES ve spojení s článkem 82 ES, čl. 3 písm. g) ES a článkem 10 ES. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že stížnost, která byla původem věci max.mobil, rovněž nebyla založena na pouhém porušení článku 86 ES, ale na porušení ustanovení článku 82 ES ve spojení s ustanovením čl. 86 odst. 1 ES (rozsudek max.mobil, bod 188 výše, bod 4). Ze znění čl. 86 odst. 1 ES totiž vyplývá, že toto ustanovení musí být vždy vykládáno ve spojení s dalším ustanovením Smlouvy. Pokud jde o citaci článku 10 ES ve spojení s čl. 3 písm. g) ES, Komise v bodě 170 napadeného rozhodnutí správně zdůraznila, že článek 86 ES představuje *lex specialis*. Pouhá citace uvedených ustanovení, která obecně vymezují povinnosti členských států, nemůže poskytnout stěžovateli právo podat žalobu proti rozhodnutím spadajícím do působnosti článku 86 ES.

193 Konečně skutečnost, že stěžovatelky spojily stížnost směřující proti členskému státu se stížností směřující proti podniku, jim nemůže poskytnout právo napadnout část rozhodnutí týkající se stížnosti směřující proti členskému státu. Vzhledem k tomu, že Komise není povinna podniknout kroky ve smyslu článku 86 ES, je zjevné, že jí jednotlivci nemohou nutit takto jednat tím, že spojí stížnost směřující proti členskému státu se stížností směřující proti podniku.

194 Žalobkyně rovněž tvrdí, že Komise nikdy nezpochybnila, že jedná zcela v kontextu nařízení č. 2842/98, a poté nařízení č. 773/2004. Zdůrazňují, že Komise v napadeném rozhodnutí prohlásila, že nezamýšlí provést důkladnější šetření na základě stížnosti ohledně článku 86 ES, čl. 3 písm. g) ES a článku 10 ES ze stejných důvodů, tedy z nedostatku zájmu Společenství na pokračování v důkladnějším šetření na základě článku 82 ES. V tomto ohledu stačí konstatovat, že uvedená nařízení, stejně jako nařízení č. 17 a č. 1/2003 nejsou použitelná v rámci článku 86 ES a že se nestanou použitelnými pouze z toho důvodu, že se Komise případně domnívala, že je musí uplatnit (před vydáním rozsudku max.mobil, bod 188 výše). Krom toho skutečnost, že Komise uvedla důvody, kvůli kterým nezamýšlela vyhovět stížnosti, nemůže změnit právní kvalifikaci této části rozhodnutí, jež představuje nenapadnutelný akt. Stejně tak okolnost, že Komise nerozlišila mezi různými aspekty napadeného rozhodnutí, když stěžovatelky informovala o jejich právu podat žalobu, nemění právní povahu aktu.

195 Argument žalobkyň, podle kterého je stav řízení v projednávané věci srovnatelný se stavem řízení ve věci, ve které byl vydán rozsudek Soudního dvora ze dne 19. října 1995, Rendo a další v. Komise (C-19/93 P, Recueil, s. I-3319), musí být zamítnut. V tomto ohledu je třeba konstatovat, že v uvedené věci stížnost směřovala výhradně proti podnikům, a nikoli proti členskému státu, a že článek 86 ES nebyl základem stížnosti. Komise přezkoumala otázku, zda čl. 86 odst. 2 ES brání použití čl. 81 odst. 1 ES, právě pouze v rámci přezkumu uvedené stížnosti. Stav řízení byl tedy odlišný od stavu řízení v projednávané věci.

196 Z toho vyplývá, že třetí žalobní důvod musí být odmítnut jako nepřípustný.

197 Ze souhrnu výše uvedeného vyplývá, že žaloba musí být zamítnuta.

K nákladům řízení

198 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Nicméně podle čl. 87 odst. 3 prvního pododstavce Soud může rozdělit náklady mezi účastníky řízení nebo rozhodnout, že každý z nich nese vlastní náklady, pokud jsou k tomu dány výjimečné důvody.

199 V projednávané věci musí být žaloba zamítnuta a Komise, jakož i vedlejší účastnice řízení požadovaly náhradu nákladů řízení žalobkyněmi. Je však třeba zohlednit skutečnost, že Komise v napadeném rozhodnutí provedla nesprávný výklad svých povinností, když tvrdila, že není povinna posoudit závažnost a délku trvání údajného protiprávního jednání (viz bod 76 výše). I když tento omyl nemohl ovlivnit výrok rozhodnutí, a tedy nemůže vést Soud ke zrušení napadeného rozhodnutí (viz bod 147 výše), byl nicméně takové povahy, že motivoval žalobkyně k napadení rozhodnutí před Soudem. Z toho důvodu má Soud za to, že provedl správné posouzení okolností projednávané věci, když rozhodl, že Komise ponese vlastní náklady řízení.

200 Nicméně podle čl. 87 odst. 5 prvního pododstavce první věty jednacího řádu, vezme-li účastník řízení svoji žalobu nebo návrh zpět, uloží se mu náhrada nákladů řízení, jestliže to druhý účastník řízení požadoval ve svém vyjádření ke zpětvzetí. V projednávané věci vzala CRIE svoji žalobu zpět a Komise požadovala, aby CRIE nahradila její náklady řízení. Podle druhé věty uvedeného článku na návrh účastníka, který oznámil zpětvzetí, se náhrada nákladů uloží druhému účastníku, odůvodňuje-li to chování tohoto druhého účastníka. Nicméně v projednávané věci se tato druhá věta nepoužije vzhledem k tomu, že CRIE nepožadovala v dopise oznamujícím zpětvzetí žaloby náhradu nákladů řízení. Je tedy třeba uložit CRIE náhradu čtvrtiny nákladů vynaložených Komisí.

201 Pokud jde o náklady řízení vynaložené vedlejšími účastnicemi řízení, je třeba konstatovat, že po zpětvzetí žaloby ze strany CRIE nepožadovaly náhradu nákladů. Podle čl. 87 odst. 5 třetího pododstavce jednacího řádu, nebyla-li náhrada nákladů požadována, nese každý účastník řízení vlastní náklady. Je tedy třeba rozhodnout, že Chronopost a La Poste ponesou čtvrtinu vlastních nákladů řízení. Krom toho má Soud za to, že je třeba uložit žalobkyním náhradu tří čtvrtin nákladů vynaložených vedlejšími účastnicemi řízení, v souladu s jejich návrhovými žádáními.

Z těchto důvodů

SOUD (druhý senát)

rozhodl takto:

1) CRIE SA je vyškrtnuta ze seznamu žalobkyň.

2) Žaloba se zamítá.

3) Union française de l'express (UFEX), DHL Express (Francie) SAS a Federal express international (Francie) SNC ponesou vlastní náklady řízení a nahradí tři čtvrtiny nákladů řízení vynaložených Chronopost SA a La

Poste. Chronopost a La Poste ponesou čtvrtinu vlastních nákladů řízení. CRIE ponese vlastní náklady řízení a nahradí čtvrtinu nákladů řízení vynaložených Komisí. Komise ponese tři čtvrtiny vlastních nákladů řízení.

Pirrung Forwood Pelikánová

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 12. září 2007.

Vedoucí soudní kanceláře Předseda

E. Coulon J. Pirrung

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu ..... II - 3406

1. Účastníci sporu ..... II - 3406

2. Stížnost ze dne 21. prosince 1990 ..... II - 3408

3. Dopis Komise ze dne 10. března 1992 ..... II - 3409

4. Rozhodnutí, kterým se zamítá stížnost ze dne 30. prosince 1994 ..... II - 3409

5. Vnitrostátní řízení ..... II - 3410

6. Napadené rozhodnutí ..... II - 3411

7. Rozhodnutí o části stížnosti týkající se státních podpor ..... II - 3411

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení ..... II - 3413

K přípustnosti ..... II - 3415

1. Argumenty účastnic řízení ..... II - 3415

2. Závěry Soudu ..... II - 3417

Úvodní poznámky ..... II - 3417

K první námitce nepřípustnosti, vycházející z neexistence stížnosti UFEX ..... II - 3418

Ke druhé námitce nepřípustnosti, vycházející z porušení základních práv La Poste ..... II - 3419

K věci samé ..... II - 3422

1. K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení právních pravidel týkajících se posuzování zájmu Společenství na pokračování v přezkumu stížnosti ..... II - 3422

K první části, vycházející ze zjevně nesprávného výkladu rozsudku Soudu ze dne 25. května 2000, vyvozujícího důsledky z rozsudku Soudního dvora ze dne 4. března 1999, vydaného na základě kasačního opravného prostředku ..... II - 3423

Argumenty účastnic řízení ..... II - 3423

Závěry Soudu ..... II - 3424

Ke druhé části, vycházející ze zjevně nesprávného posouzení určitých skutečností nutně ovlivňujících vymezení zájmu Společenství ..... II - 3429

Shrnutí napadeného rozhodnutí ..... II - 3429

Argumenty účastnic řízení ..... II - 3433

— Závažnost údajného protiprávního jednání ..... II - 3433

— Délka trvání údajného protiprávního jednání ..... II - 3434

— Přetrvávání protisoutěžních účinků údajného protiprávního jednání ..... II - 3435

Závěry Soudu ..... II - 3436

— Délka trvání údajného protiprávního jednání ..... II - 3436

— Přetrvávání účinků údajného protiprávního jednání ..... II - 3443

— Závažnost údajného protiprávního jednání ..... II - 3449

Ke třetí části, vycházející ze zjevného a vědomě nesprávného posouzení úlohy Komise ve vztahu k úloze vnitrostátních soudů při přezkumu existence zájmu Společenství ..... II - 3452

Shrnutí napadeného rozhodnutí ..... II - 3452

Argumenty účastnic řízení ..... II - 3453

Závěry Soudu ..... II - 3453

Ke čtvrté části, vycházející z toho, že Komise tím, že v bodě 167 napadeného rozhodnutí odkázala na část stížnosti týkající se státních podpor za účelem odůvodnění svého zamítnutí pro údajný nedostatek zájmu Společenství, porušila zásadu dobré víry a zásadu loajální spolupráce mezi orgány Společenství (článek 10 ES) ..... II - 3456

Shrnutí napadeného rozhodnutí ..... II - 3456

Argumenty účastnic řízení ..... II - 3457

Závěry Soudu ..... II - 3458

2. Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z rozporu v odůvodnění ohledně dvou zásadních prvků napadeného rozhodnutí ..... II - 3460

Argumenty účastnic řízení ..... II - 3460

Závěry Soudu ..... II - 3461

3. Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z různých právních omylů ohledně zamítnutí části stížnosti založené na článcích 86 ES, 82 ES, čl. 3 písm. g) ES a článku 10 ES ..... II - 3464

Argumenty účastnic řízení ..... II - 3464

Závěry Soudu ..... II - 3465

K nákladům řízení ..... II - 3468